

Samozřejmě mě vždycky lákalo zažít pravé Americké Vánoce, ale přeci jen v létě jsou delší dny, lepší počasí a otevřené spousty atrakcí. Když už jsme ale toho v USA tolik viděli a navštívili, najednou nastal čas tu zimu vyzkoušet.

Od poloviny dubna jsem se průběžně koukal na letenky u Letušky, Královny a Student Agency. Hledal jsem hlavně nový obří Airbus A380. Až jsem našel...

30.4.2010, pátek

Byli jsme zrovna v práci, všichni tři sedíme v jedné velké místnosti. Milka poslušně pracovala, ale my se věnovali rezervačnímu systému společnosti Air France, která jako jediná tou dobou jednak tyto stroje vlastnila, ale především je na lince do NYC provozovala. Jen bylo nutné vymýšlet, který let si obříkem necháme obsloužit. Chtěl jsem, aby alespoň jeden let byl na Newark, kvůli kratší a levnější cestě do Toms River. Rozhodnutí bylo docela jednoduché, lepší bude přílet na Newark a odlet A380 z JFK.

Původně to měl být rozpočtově nenáročný výlet, tak na dva týdny, s lyžováním v Pensylvánii, ale když došlo na nákup letenek, zjistil jsem, že i půl roku dopředu jsou kolem svátků o dost dražší, než případný pobyt v USA na delší dobu. A tak, i přes Milčin nesouhlas, jsem nakonec zaboookoval 4 týdny, se Štědrým dnem uprostřed.

Ale celková skladba letů je naprosto pohádková. Do Amsterdamu poletíme menším, z Amstru na Newark B757. Z JFK do Paříže zmíněným A380 a do Prahy nudným B737.

Plánování

Takže, máme dva týdny před Vánoci, pár dnů před Silvestrem a týden poté. Co s tím? Do Skalistých hor musíme buď hned na začátku, nebo až na konci. Určitě chci 23. nebo lépe 24. prosince do New Yorku, vidět proslulý strom u GE Building v největší Vánoční atmosféře, i za cenu toho, že tam budou mraky lidí.

Na větší lyžování by byl lepší prosinec, ale v lednu bude větší jistota sněhu.

Zpracoval jsem proto několik variant, co a kdy by se dalo stihnout. Vypadlo mi z toho, že pokud bychom hned pár dnů po příletu do USA přeletěli do Denveru, stihli bychom jak lyžování, tak nějaký malý roadtrip po vzoru léta 2008. Stačí jen vymýšlet trasu a zjistit, co se stihne a co ne.

Jak jsem tak začal rozepisovat následující řádky, zjistil jsem, že prakticky každé souvětí znamenalo jeden nebo dva večery strávené hledáním na mapě a na internetu.

Pojmul jsem plánování metodou, že nenechám nic náhodě a nečekám "jak se to vyvine", to se mi ve 2008 vymstilo a minuli jsme spoustu věcí. Také nenechávám žádné dny v rezervě a místo toho prioritizuji jednotlivá zastavení. V případě problémů tak dojde k seškrtnání nezajímavého, aby se stihlo to zajímavé.

Začal(i) jsme také přemýšlet nad tím, co všechno navštívíme. I když jsme u Sochy svobody zatím byli pokaždé, i tentokrát se tam vydáme. Důvod je prostý - Crown Access. V létě 2009 došlo ke zpřístupnění koruny a nejspíše je to maximum, protože pochodeň je uzavřena už od osmdesátých let a jestli kdy připustili znovuzpřístupnění koruny, na pochodeň bylo vždy jasné stanovisko.

Milku zase napadlo, že když budeme v USA v hokejové sezóně, byl by hřích nezajít na utkání NHL. K tomu jsem vymýšlel zajít na nějaký muzikál na Broadwayi a na několik večerů bylo vystaráno. Utkání koho s kým? Kde? Jaký muzikál? Samozřejmě jsme chtěli nějakou Broadwayskou klasiku, jenže za tu řádku dekád to bylo nějaké klasiky! Problém je, že muzikály hodnocené jako nejlepší byly všechny až z posledních let, což mi přišlo trochu neobjektivní.

Z různých webů vzešel seznam muzikálů hodnocených jako nejlepší, mezi nimi například Catch Me If You Can, Mamma Mia! nebo The Phantom Of The Opera.

Nakonec Milka našla, za v divadle Palace Theatre hrají West Side Story. Všichni jsme souhlasili, tak jsme hned objednali lístky. Rozumná místa byla na balkóně v první řadě, ale musím připustit, že cena \$171.00 za osobu byla dost nad očekávání. Nu což... check ;-)

Daleko "zajímavější" bylo hledání lístků na NHL. Chtěli jsme vidět v akci nějaké krajany, a tak jsme vybrali NJ Devils vs Florida Islanders na 23. prosince v Prudence Arena v Newarku, NJ. Vybírali jsme podle draftu na loňskou sezónu, jelikož na letošek se v té době ještě nedraftovalo. Jenže lístky na rozumná místa za rozumnou cenu nebyly. Různé weby buď lístky neměly, nebo si účtovaly desítky dolarů jako manipulační poplatek. Kromě toho psali, že po zahájení sezóny se teprve lístky začnou objevovat. Podle všeho tyto servery totiž fungují tak, že vykupují lístky od vychytralců, kteří je skupili z oficiálních míst. A protože podvodníků je zejména v této rovině dost, moc se mi do nákupu nechtělo.

Několik týdnů poté se objevily výsledky prvního kola draftu, který pro české barvy dopadl skutečně mizerně a ani druhé kolo to nezlepšilo. A protože Prudence Arena není zrovna ideálně dostupná, začal jsem prosazovat Madison Square Garden, která má daleko lepší zvuk. A kromě toho je ve své budoucí trojrozměrné podobě často zobrazována v seriálu Futurama.

Chtěli jsme tři lístky, což byl asi největší problém, protože nejčastěji se prodávají v násobcích dvou. Dále jsme chtěli koukat přes led na střídačku, což tisíce míst v desítkách boxů eliminovalo asi na stovku míst v šesti boxech.

Po docela dlouhé době jsem konečně našel akceptovatelná, i když ne úplně ideální místa, na eBay od prodejce s dobrým hodnocením. Byly v dobrých boxech za rozumnou cenu, ale na straně střídaček. Po další době (jak čas do konce aukce ubíhal) jsem je nakonec koupil a nechal poslat k tetě.

Tak, už máme základní mantinely pobytu v USA. První část budeme v Rockies a dojedeme do NYC. Pak strávíme Vánoce a svátky s příbuznými, vrátíme se do NYC před Silvestrem a v lednu pojedeme na pár dnů lyžovat na východním pobřeží.

Bylo tedy načase začít s prvními a základními rezervacemi - letenky do Denveru a následné půjčení auta. Nahodil jsem tedy Kayak a hledal PHL-DEN na 13.12., tedy hned druhý den pobytu. Důležitější, než rozdíl pár dolarů, byl čas příletu - aby na nás nějaké auto zbylo. Sice bude kruté ráno, ale budeme mít v Denveru více času, třeba na nakupování.

Nejlepší časy za skoro stejnou cenu měly kupodivu United Airlines, ne nízkonákladovky typu Frontier, jako před dvěma lety (ale zase nevyzkoušíme internet v oblacích, který půl roku poté ohlásí Google na tuzemských letech společnosti AirTran, Delta a Virgin :) Ale UA, coby největší letecká společnost světa, také není k zahazení. Rezervoval jsem letenky a pokračoval na rezervaci auta, kterou předpřipravil LOC.

Zjistil, že nejlevnější je National Car Rental, u kterých jsme roadtrip půjčovali posledně. Snad na nás nezbude bílý Avenger ;-). Tentokrát jsme ale vybrali SUV (uff, nezbude). Vracet jej budeme 23. nebo 24. 12. na Manhattanu, kde budeme mezi těmito dvěma dny nocovat. Budu tak mít možnost vidět proslulý strom den před Vánoci (dle US, dle nás přímo na Štědrý den). Paráda! Hledal jsem nějaké slevové kupóny a z asi desítky jich pár nešlo použít současně, ale nějaký jsem nakonec udal. Sleva \$30.00 není sice žádný zázrak, ale lepší, než drátem do oka. Zjišťoval jsem, kde konkrétně bude nejlepší auto vracet. Na Manhattanu mají celkem čtyři provozovny, z nichž nejvíce se mi zamlouvala ta na čtyřicáté ulici. Dokonce jsem v okolí našel hotel za příznivou cenu! A hned u Times Square! Nad nějakým "ale" jsem v tu dobu nepřemýšlel a tak jsem hned rezervoval jednu noc pro tři dospělé. O pár týdnů později jsem na to "ale" narazil. Carter Hotel totiž pravidelně vyhrává nelichotivou soutěž o nejspínavější hotel Ameriky a podle ohlasů právem. Tou dobou se již začaly šířit zprávy o zamoření Manhattanu štěnicemi (nevyhnuly se třeba ani věhlasnému hotelu Waldorf-Astoria) a protože to není problém jen zmíněné lokality, budeme se muset na tuto havěť pořádně připravit výrobky chemického průmyslu. Dotáhnout si štěnice domů by byla katastrofa, protože vyhubit je není vůbec žádná legrace.

Každá zodpovězená otázka ale přináší několik nových. Kde budeme lyžovat? Kudy pojedeme do NYC? Uvidím National Tree před Bílým domem? Podívám se konečně do Atlanty? Hm, zařídím si to :)

Věděl jsem, že v Rockies lyžovat budeme 4 dny. Byly zvoleny resorty Keystone, Vail, Beaver Creek a třesnička na závěr - klenot Skalistých hor - Aspen. Shodli jsme se s Milkou, že si musíme vyléčit svou noční múru a napravit vynechaný Horseshoe Bend, který vytváří řeka Colorado nedaleko Grand Canyonu. LOC pak navrhl, že dáme revenge Monument Valley, protože budeme mít SUV a tak se nějakých děr a výmolů nezalekneme.

Ubytování po přeletu do Denveru jsem nechal koňovi, protože má větší hlavu a do Keystone ráno beztak dojedeme odkudkoliv. Poté jsem našel Comfort Inn přímo ve Vailu, kde máme dvě noci, jelikož nedaleko leží i Beaver Creek. A poslední den spíme asi hodinu cesty od Aspeny, protože je to středisko pro snoby a každá další ujet míle je pět dolarů za noc navíc :)

To šlo docela rychle, horší to bylo s půjčením lyží. Chtěl jsem lyže půjčit v Keystone a vrátit ve Vailu, což vůbec není sranda něco takového (za přijatelnou cenu) najít. Po nabytí patřičného know how jsem zabookoval lyže již v Denveru, protože při půjčení po 15. hodině se za daný den již neplatí. A hlavně - Denver je zdaleka nejlevnější. Rozhodli jsme se pro střední kategorii, protože nejvyšší o tolik lepší nebyla a u nejnižší kategorie hrozilo, že dojem z lyžování zhorší ubohé vybavení. Půjčují i helmy, den za \$10.00, ale ty bohužel nelze zarezervovat dopředu. Rezervační formulář byl dost podrobný, z pochopitelných důvodů chtěli znát tělesnou výšku (ve stopách a palcích), hmotnost, délku lyží a tak. Nakonec se ten giga formulář ale podařilo vyplnit a odeslat :)

Protože já i brácha chceme navštívit co nejvíc US států, našel jsem několik menších zajištěk do Alabamy, Západní Virginie a Maine. Kromě toho navíc přibude Oklahoma a Kansas, čímž zmizí tak nevábné prázdno uprostřed. Dále zmizí Vermont a New Hampshire.

Kouknul jsem se, co dál leží mezi Arizonou a New Yorkem, co jsme minuli. Nebylo toho málo: Meteor Crater, Albuquerque, Oklahoma City, Kansas City, Nashville, Atlanta... potěšilo mě, že cesta vede přes St. Louis, kde jsem se chtěl podívat na místo zbouraného urbanistického projektu Pruitt-Igoe, o něco více mě potěšilo, že pojedeme opět kolem Paducahu, kde nám učaroval KFC Buffet, a úplně nejvíc mě potěšilo, že z větší části pojedeme po jiných silnicích, než v létě 2008. Prostě good job! :)

Trasu jsem sice pěkně naplánoval, ale tu horší část jsem měl teprve před sebou: co budeme muset vynechat, abychom to stihli? Zajímavá místa musíme zvládnout mezi osmou ráno a čtvrtou odpoledne, před a po tomto intervalu je šero či tma a nedá se dost dobře fotit.

Velkým pomocníkem byl Google a jeho Maps a Earth. Kromě vzdálenosti ukazuje i přibližnou dobu, za kterou lze daný úsek zvládnout.

Cesta z Arizony byla naplánována přes Albuquerque, Oklahoma City, Kansas City, St. Louis, Nashville a Atlantu do D.C. a NYC. Když do D.C. dorazíme 23. ráno, do zavíračky půjčovny to stihneme a ušetříme. Pak mi ale došlo, že D.C. bude nejhezčí k večeru. To znamená nutnost někde vyšetřit půl dne. Spočítal jsem si, že na relativně nezajímavý Meteor Crater bychom dorazili půl hodiny před zavíračkou a je to navíc zajištění tak na dvě hodiny. Pokud za tmy pojedeme i docela nezajímavé Albuquerque a přenocujeme až o kus dál, zmíněný půlden je, docela bezbolestně, na světě. A kupodivu to neovlivní následující program, půldenní posun bude spíše k lepšímu.

Napadlo mě dorazit do Monument Valley ještě před rozedněním a vychutnat si tam východ slunce. Znamenalo to ale být na místě už před sedmou a kloudné ubytování v dojezdové vzdálenosti jsem nenašel. Po delší úvaze jsem nakonec zamluvil pokoj přímo v MV s výhledem na gloves. Dorazíme tam kolem půlnoci a tak bylo nutné vyžádat si late check-in. Východ slunce si tak budeme moci vychutnat z balkónu našeho pokoje :)

Během té doby jsem vymýšlel i povánoční program, zejména tedy Silvestrovský NYC. Chtěl jsem 4 noci, od 29.12. do 2.1. a pak na pár dnů na sever, lyžovat. Před odletem bychom se už nestavovali u příbuzných a jeli rovnou na letiště.

Sehnat ubytování pod 100 dolarů v NYC je nadlidský úkon a jedinou možností jsou hostely se společným sociálním zařízením a často i společnými pokoji (platí se za postel, nikoliv za pokoj). Kolem 150 dolarů se dají sehnat motely mimo Manhattan (Brooklyn, Queens, Harlem, Jersey City), ale s mizernou až žádnou obsluhovaností metrem. Takže jsem si udělal tabulku cena/doba k WTC/doba k Times Square a provedl vícekritériální analýzu variant. Nejlépe z toho vyšel hotel Club Quarters World Trade Center, hned na Ground Zero, který naskýtal netušené možnosti. Druhou alternativou byl motel v Brooklynu, ležící u stanice metra 36th Street (BMT Fourth Avenue Line), jehož linky D, N a R vedly jak k WTC, tak na Times Square. Za \$160.00 se snídaní, ale kousek od velké silnice a hlavně bez jakéhokoliv komentáře na TripAdvisoru. Ačkoliv oblast Sunset Park je označena jako „safe neighborhood“, přeci jen jsem si cestu do hotelu v jedenáct večer moc nedokázal představit. Nakonec jsme se dohodli na hotelu na Ground

Zero. Jenže při rezervaci jsem zjistil, že hotel má pouze dvoulůžkové pokoje a třetí spí na rozkládacím křesle! Takže jazyček se opět naklonil k Brooklynu.

Pár týdnů poté v práci začaly hořet termíny a mně začaly růst dost velké (naštěstí placené) přesčasy. Za toto úmorné období jsem se v době příznivého kurzu dolaru odměnil škrtnutím Brooklynu a zaboookoval... tramtadadá... Holiday Inn Wall Street. Hned u metra, k trajektu k soše svobody kousek i pěšky, mezi mrakodrapy. Moc se těším! :)

Za dalších pár týdnů na to jsem dostal echo, že u příbuzných se nějak hroutí mezilidské vztahy. Toho jsem využil, zkrátil pobyt u příbuzných na nutné zdvořilé minimum a nacpal východopobřežní lyžovačku ještě před Silvestra. V lednu nám tak zbude týden na cokoliv. Osobně jsem navrhoval Floridu. Je to sice přes 2000 km, ale chtěl jsem poznat teplé kraje v lednu.

Brácha se mého nápadu po čase chytil a tak se začala plánovat nejšílenější věc, která mě kdy napadla: Hned po odzpívání Auld Lang Syne skočíme do auta a vyrazíme 2118 km (1316 mil) na Key West, nejjižnější cíp USA.

Znamenalo to tedy půjčit auto 31.12. na letišti JFK, kde jej 7.1., pár hodin před odletem, budeme vracet. Chtěl jsem je půjčit v 10:00 a vrátit v 16:00, ale těchto 6 hodin znamenalo přetečení do příplatku za extra time and distance, který činí nad rámec půjčovního \$60.00. V našem případě je tedy \$10.00 za hodinu, což není zrovna málo. Zkusil jsem tedy napsat na customer services, kde mi odpověděli, že si mám zavolat a vyřešit to s operátorem. Zaúkoloval jsem tedy tetu, ale protože se k tomu nakonec neměla, zkusím to vyřešit po příletu.

No a do třetice jsem zamluvil auto od 26. do 29. 12. na Newarském letišti s tím, že by nás tam příbuzní hodili. Po pár týdnech jsme příbuzenskou situaci ještě více přehodnotili a změnili rezervaci na 23.12. - vlastně v NYC pouze vyměníme auta. Sice zaplatíme jednou tolik, ale nebudeme muset spoléhat, že nás někdo někde vyzvedne a po pár dnech zase odveze. Chtěl jsem sice až 24., abychom 23. neztráceli čas a nemuseli shánět parkování, ale všechny provozovny Nationalu v té oblasti hlásily, že žádné auto k dispozici není - a to včetně té, kde jej budeme vracet! E-mailová komunikace s půjčovny National dopadla i tentokrát katastrofálně, na oba maily odpověděli po slibovaném 48-hodinovém termínu a vždy naprosto irelevantně. Až na třetí pokus jsem se něco dozvěděl, to jsem se ptal na otevírací dobu provozovny na JFK. Prý mají 24. otevřeno, ale že by měli půjčená všechna auta, to se mi tedy nezdá. Po dalších pár týdnech a pár náhodných neúspěšných pokusech se mi konečně podařilo urvat půjčení 24., na 40. ulici na Manhattanu. Budeme si tak moci vyzkoušet cestu metrem jak do NYC z letiště Newark, tak z NYC na letiště JFK.

Nesmím zapomenout, že v obou případech jsem opět hledal slevové kupóny. U obou aut jsem použil double class upgrade, což nám umožnilo mít fullsize za cenu midsize, či intermediate za cenu compact.

Bylo nutné optimalizovat program v D.C. Protože bude normální všední den, parkování na hodinách někde kolem National Mall naprosto nepřipadá v úvahu. Pokud se nám podaří dostat se na parkoviště P+R tak do tří, v půl čtvrté budeme u White House Visitor Center (zavírají ve čtyři). Ještě za světla se dostaneme k National Christmas Tree před Bílým domem, který obejdeme a vydáme se k Dupont Circle a soše TGM. To by se pomalu mělo začít stmívat. Dojdeme k Lincoln Memorial, obejdeme přilehlé památníky a podél reflecting pool se vrátíme ke stromečku za tmy a když bude čas a chuť, dojdeme po Mallu ke Kapitolu. Nakonec sedneme na metro, dojedeme zpět na P+R a čím víc toho stihneme ujet na sever, tím víc času budeme mít na NYC. Ovšem s přihlédnutím k check-inu ve tři odpoledne.

Poté budeme mít večer a půlden, abychom zdolali 360 km dlouhou trasu, což bude hračka. Proto jsem se ještě poohlédl, co v okolí cesty stihneme. Chtěl jsem se podívat do King of Prussia Mall, což je největší mall na východním pobřeží. Do stejnojmenné obce dorazíme přes známý Gettysburg, kde se roku 1863 odehrála největší bitva svedená na Americkém kontinentu. Na spojnici do NYC dále leží Trenton, hlavní město NJ, a také Princeton, kde působil Albert Einstein a jehož kampus figuruje v seriálu House M.D. jako exteriéry nemocnice Princeton Plainsboro.

Když už byl základ hotov a trasa jasná, začal jsem hledat zajímavosti podél cest, kterými máme projíždět. V Google Earth jsem si zapnul vrstvu s fotkami z Panoramia a hledal, kde jich bude větší počet. Zjistil jsem tak třeba, že velká část je souběžná s historickou Route 66. Objevil jsem největší kříž na severní

polokouli i kdysi největší McDonalds. Největší překvápko ale bylo, když jsem po cestě narazil na Cadillac Ranči u texaské obce Amarillo. Tam jsme chtěli v létě 2008, ale bylo to dost z ruky.

Poslední nezmapovaným úsekem byla Florida. Vyhlédl jsem si pěkný Comfort Inn, kde noc díky mému členství v Choice Privileges vychází na \$56 dolarů. Potřeboval jsem ale znát odjezdy shuttlů do Disney Worldu, takže rezervace se docela protáhla. Nebylo ale moc kam spěchat, protože Florida byla přeci jen dlouho otazníkem. V mezičase jsem plánoval Key West.

Je to vlastně souostroví Florida Keys jihozápadně od "penisu Ameriky", kdy jsou jednotlivé ostrovy spojeny mosty silnice US-1. Cesta trvá asi 25 hodin, tak budeme muset nocovat jižně od Miami, v oblasti Florida City. Na Key West to bude ještě tak dvě hodiny, takže to navíc bude chtít ještě brzo vstávat, abychom následující den stihli i Miami a Everglades. Po setmění to (asi přes St. Petersburg) vezmeme do Orlanda, abychom během dvou dnů prohopsali Walt Disney World.

Na Floridě je přes zimu tzv. Dry Season, doporučovaná právě na Everglades i WDW. Uvidíme, kolik tam bude lidí - na Dry Season se doporučují rezervace. Nepřekvapilo mě to, na Florida Keys se nedalo sehnat kloudné ubytování :) Zdá se, že je to tropická obdoba snobského Aspenu. I v lednu by tam mělo být kolem 18°C.

Žádné ubytování v naší cenové relaci jsem tedy nenašel, zato Hiltonů, Sheratonů a jim podobných se to tam jen hemží. Nakonec jsem zjistil, že beztak skončíme někde za Miami, abychom se rozumně dostali do postele. Takže jsem našel motelu ve Florida City a doufám, že budou mít volný pokoj. Rezervovat jej nechci, protože se může stát cokoliv a třeba se to bude muset vynechat. Na druhou stranu s vynecháním zrovna tohoto moc nepočítáme :) Cesta na sever (upozorňují, že odtamtud se ani jinam jet nedá) bude docela ostrá. Stihnout Miami a Everglades nebude taková sranda. Naštěstí v Miami je vše, co jsem chtěl vidět, cestou na Miami Beach. S Everglades je to horší. Chtěl bych na populární AirBoat, ale doporučované jsou až v obci Everglades na opačné straně Floridy, což nemusíme za světla stihnout. Zajímavá část parku je i před Miami.

Konečně došlo k zarezervování tří nocí v Orlandu. Parky otevírají v 9 a shuttle prý odjíždí v 8, 9 a 10. Pokud by se cestou nikde nezastavoval, za čtvrt hodiny budeme u ticket centra. Hopper Passy ale už budeme mít. Původně jsme je chtěli koupit online, ale neautorizovaným prodejčům nelze věřit (hlavně je to dost peněz - celkem cca \$700.00), autorizovaní buď vyjdou draž kvůli poštovnímu a manipulačním poplatkům, nebo neprodávají jedno a dvoudenní passy (tak jako sám Disney). Takže až budeme před Silvestrem v NYC, stavíme se ve World of Disney na Fifth Avenue a koupíme je tam.

Na Wikipedii jsem si našel seznamy atrakcí ve všech čtyřech parcích Disneyworldu a zjistil, že řada z nich během těch čtyř let, co jsem tam byl naposledy, prošlo renovací. Jmenovitě třeba Space Mountain či Spaceship Earth. V Magic Kingdom bude přestavována celá jedna sekce, naštěstí pro nás ale je určena nejmenším dětem. Uvažoval jsem také o ubytování v některém z Disneyho hotelů. Grand Floridian ne, ten vyjde na nějakých 450 dolarů za dvoulůžák. Disney má ale tři levné hotely... No, spíše motely. Hlavním lákadlem je prodloužený pobyt v parku - hodinu před a až tři hodiny po normální otevírací době. Není to až tak drahé, ale je to bez snídaně a hlavně - prodloužený pobyt v parku není denně a vždy! Kromě toho zavíračka v 17 hodin platí jen pro Animal Kingdom (měl jsem původně za to, že to platí pro celý WDW), Epcot třeba zavírá až ve 21 hodin. V takovém případě se nám příplatek za Disneyho motel nevyplatí. Musíme jen pojmout opačný přístup a volit parky tak, aby tam ten den nebyly přednostní vstupy :) Kupodivu se to potkalo s osvědčeným rozvrhem z roku 2006: Magic Kingdom, Epcot, Animal Kingdom, Hollywood (tenkrát MGM) Studios. Nicméně teď už víme, kam ne (Hall of Presidents, Tiki Room...) a naopak kam určitě jo (Test Drive, Mission: Space, Haunted Mansion, Rock'n'RollerCoaster...) a co jsme vynechali a mohlo by být zajímavé (Railroad, PeopleMover, World Showcase...).

Kromě D.C. a Floridy jsem samozřejmě začal pečlivě plánovat NYC. 23.12. vrátíme auto, ubytujeme se, dojdeme k Wolmann Rinku v Central Parku a zamíříme na hokej do Madison Square Garden. Druhý den na osmou nás čeká rozhled z GE Building, snad nebude mlha. Do dvanácti musíme vyklidit pokoj a na poledne máme rezervované auto. Odjezd za rodinou. 30.12. se před polednem nalodíme, dojedeme na Liberty Island a vystoupáme do koruny Sochy svobody. Poté přejedeme na Ellis Island a prohlédneme si muzeum přistěhovalectví (3x jsme jej ignorovali :). Lodí se vrátíme zpět do Battery Parku a budeme mít čas tak akorát na přesun na Times Square, kde v přílehlém divadle shlédneme West Side Story.

31.12. je na programu Coney Island a Brooklyn + Queens. V podvečer vyzvedneme auto a dojedeme pro kufry, které se nám snad někde podaří na těch pár hodin uklidit. Zaparkujeme tak, abychom mohli lehce opustit NYC a do půlnoci budeme v ulicích. Na Nový rok skočíme do auta směr Florida.

Pobyt v USA 2006 jsem celý psal offline v OO Writeru. Pro roadtrip 2008 jsem zjednodušil wiki, ale stále bylo málo času do ní každý den doplňovat, co jsme dělali. Tak jsem se rozhodl, když tedy místo notebooku s sebou potáhnu jen svůj telefon s QWERTY klávesnicí, napsat si malý klient-server prográmk, který bude sloužit jako plaintext editor s možností uploadu napsaného textu. Za dvě hodiny bylo hotovo a tak jsem jej ještě rozšířil o možnost fotit a fotky uploadovat tamtéž. Celé je to zastřešené webovými stránkami, na kterých se to všechno bude průběžně zobrazovat.

Trochu mě znepokojovalo, že CheckMyTrip odmítá confirmation number pro náš let do/z USA. Protože kontaktní místo Air France/KLM je v budově Deutsche Bank v Jungmannově stráženo recepcí, raději jsem to řešil telefonicky. Dozvěděl jsem se, že AF na tento systém nemá vliv a poradili mi obdobu na webu KLM.

Musím připustit, že to mají skvěle udělané. Dokonce jsem mohl "zažádat" o místa na let do Newarku a velmi mile mě překvapilo, že jsou volná přesně místa, která jsem chtěl. Snad mé žádosti vyhoví... Ovšem zjistil jsem, že skladba strojů na letu do USA se kompletně liší. Do Amstru je psán Embraer 190, což je sice malé letadlo, jak jsem chtěl, ale motory má trapně pod křídly a ne na ocasu, jako původně zvolený Fokker 90. Každopádně lepší než B737 či A320 :) Do Newarku poletíme Airbusem A330, což ve finále asi bude lepší, protože B757 mi sice "ve sbírce" chybí, ale to A330 také a navíc Airbus je větší a bude asi i novější a tudíž s lepším entertainment systémem. Hlavně že se počítá s A380, na to mi nikdo nešahejte! :) Poté jsem vytiskl štos všech možných rezervací a elektronických vstupenek; už by se to moc rozrůstat nemělo.

Vyřízení mezinárodních řidičáků, i přes období povinných výměn části řidičáků klasických, probíhalo docela svižně. K budově dopravního inspektorátu (v USA je to DMV) jsem dorazil v 6:50, deset minut před otevřením, a stoupl si do řady jako cca padesátý. Do sedmi dorazilo ještě asi tak dvacet lidí. Číslo 29 jsem si bral v 7:03 a docela mě zaskočilo, jak rychle to odsýpalo. Asi za deset minut jsem šel na řadu. Čas jsem vyplnil přípravou všech náležitostí (občanka, řidičák, fotka, žádost) a platbou padesáti korun správního poplatku v tamní pokladně. U okýnka jsem byl cca pět minut, takže jsem s novým mezinárodním řidičákem odcházel někdy v 7:18.

Coby majitel Opencard s ročním kupónem na MHD jsem využil možnosti zmrazit platnost a prodloužit ji v mém případě o 29 dnů - což není k zahzení. K vyřízení jsem si vybral pobočku na Muzeu. Nechtěli občanku, stačila karta, ale během vyřizování jim spadl systém a tak jsem nechtě zbrzdil za mnou stojící dobře o pět minut. Nebýt toho, bylo by to quick'n'easy. Na konci jsem dostal papír s rekapitulací, což bylo příjemné.

Zbývalo vymyslet půjčení lyží ve Whiteface a ve Stowe. Protože asi není půjčovna, která by obsluhovala oba tyto skiareály, hledal jsem v každém resortu zvlášť. V prvním případě nakonec nejlépe vyšla oficiální půjčovna, která sice nemá online rezervací, zato se chlubí 1200 páry lyží, cenou \$40.00 i s helmou a hlavně by se mělo nacházet přímo pod sjezdovkami - což potřebujeme, musíme stihnout trajekt. Problém ale byla otvíračka, půjčovna i lanovky začínají v osm. Naštěstí jsem ale přehlédl "holiday hours" půjčovny o půl hodiny dříve, což je přesně to, co jsem hledal.

Ve Stowe byly tři možnosti a nakonec jsem vybral tu, kterou alespoň jeden člověk kladně zhodnotil a doporučil - Pinnacle Ski & Sports. Ti v holiday season mají otevřeno dokonce od 6:30 do 20:00! Ještě musíme hlídat předprodeje skipasů a případné slevové kupóny, protože každý dolar (navíc krát tři) se samozřejmě hodí.

Samozřejmě jsem stále doplňoval body zájmu v Google Earth, s následným převodem do GPX pro mého Garmina. Bral jsem to zodpovědně - dobré a levné ubytování (s LOCovou pomocí), prodejny IKEA, Walmarty, zajímavosti, přejezdy vodních ploch a toků (kvůli orientaci), pobočky dosud nevyzkoušených řetězců (Big Boy, Krispy Kreme, Sonic Drive-In) a další. Shodli jsme se, že omezíme řetězce dostupné u nás (až na Whopper Jr. za dolar :) a zaměříme se na Wendy's, Arby's a jim podobné.

10.12.2010, pátek

Protože check-in začíná 30 hodin před odletem a chtěl jsem urvat přesně vytypovaná sedadla na let do Newarku (při přistání bude na levoboku vidět Manhattan), musel jsem vstávat těsně před pátou ráno, protože to tak vyšlo na těch 30 hodin.

System Air France o nás ještě nevěděl, v systému KLM jsem online check-in našel až po chvíli (ačkoliv je na další kartě od CheckMyTrip). Jenže to po mně v informacích o pasažérech chtělo i čísla a platnosti našich pasů a já neměl LOCův, takže jsem se sebral a jel do práce.

Tam jsem zjistil, že systém požadavek na info o pasažérech, včetně pasů, přeskočil a rovnou mi nabídl rezervaci míst na let do Amsterdamu. Let do Newarku ale nešel a já po chvíli (na webu Delty) zjistil, že to musí být 24 hodin před odletem. Takže místo v pět ráno budu „check-inovat“ ve dvě odpoledne.

Ačkoli většinu věcí, které si máme vzít s sebou jsme si již tak nějak připravili v průběhu týdne, večer jsme finálně balili svá zavazadla

11.12.2010, sobota

Se zpožděním pár minut jsme se naskládali do tátova auta a vyrazili na letiště. Zasněženou Prahou jsme se prodrali do práce, kde si Milka ještě vyzvedla kabel k telefonu a ve tři čtvrtě na devět jsme již brázdili vánočně nazdobenou odletovou halu.

U kiosku Air France-KLM jsem se zeptal na svůj problém s nepovedeným online check-inem na let do USA a bylo mi řečeno, že na baggage drop-off to zařídí. Nechali jsme zabalit kufry do fólie (95 každý!), bráchův batoh vypadal jako modrá roláda :) a mazali na drop-off. Asi pět minut jsme stali ve frontě a pak šli na přepážku.

Hned jsem poprosil o pomoc s navazujícím spojem a slečna chtěla vidět nejdříve vytištěné palubní vstupenky. Předal jsem, že bych chtěl místa na levé straně u okýnka a ona, že na transatlantický let je toto dost obtížně splnitelný požadavek, ale že udělá, co bude moci. Bohužel mi po chvíli sdělila, že volná jsou místa pouze vzadu a navíc ještě uprostřed. Nedá se nic dělat, tak jsme začali odbavovat zavazadla. Velmi příjemné zjištění bylo, že každý kus má tak polovinu povolené hmotnosti. Good job!

Z ničeho nic se ale slečna ozvala, že na let do Newarku pro nás má 16ABC. Trošku jsem to nestihl, ale dodal jsem, že to jsou přesně místa vlevo a ona že nám už je zarezervovala a že přece slíbila, že udělá, co bude moci :) Takže byť nejspíše přiletíme po západu slunce, budeme při přistávání pozorovat Manhattan.

Zašli jsme do lékárny, zastavili se na vyhlídkové plošině, a zašli na snídani do McD, já šel místo snídaně fotit na Terminál 1. Pak jsme se vrátili do lékárny pro náplasti, nafotil jsem Terminál 2 a zamířili do bezcelní zóny. Milku postihla ruční prohlídka kvůli kovovému plíšku na džínách, ale jinak jsme prošli bez problémů (pomineme-li zámečky na kufry, které měla Milka v kapse bundy, protože nová nařízení USA zakazují zamykání kufrů, nicméně fólie to jistí).

Prošli jsme přes duty free shop z D na C. Chvíli jsme fotili přistávající letadla a za chvíli byl boarding. Na poslední chvíli jsme si odskočili a postavili se do fronty. Na bráchu čekala u gate palubní vstupenka na let do Newarku, nevíme ale proč... Takže pokud první někde nenechal, má teď dvě.

Letíme v letadle Embraer 190 pro 100 cestujících (sedí se dva a dva). Nad Prahou se udělalo z části modro a v kombinaci s bílým sněhem to bylo úchvatné.

Úžasné byly krátce po vzletu černé čáry na bílé ploše (silnice) a bílé cukrované střechy domů v přilehlých vesnicích. Jak jsem říkal, na let v zimě jsem se moc těšil. Vedle bráchy sedí šikmé oko ženského pohlaví, s rouškou.

Díky brzkému check-inu sedíme ve 4. řadě hned za 1. třídou (stejná sedadla, ale na dvě je jeden pasažér + oddělení záclonkou zataženou pouze během letu + lepší služby. Koukali jsme na paní, která se ládovala asi lososem, kávu v keramickém hrníčku, sklenička, plastové průhledné příbory a jídlo v pěkné krabičce. Dále med v lahvičce do čaje, v krabičce ještě dortík a vůbec si hrozně debužiruje. Pod námi jsou jen mraky a sluníčko zuřivě svítí. Teda ale ta holandština je strašný jazyk! Mix němčiny a francouzštiny s nádechem angličtiny. Ono je to vzhledem ke geografickému umístění docela pochopitelné...

Z okýnka jsme viděli velké množství transatlantických letů.

Nad Amsterdamem bylo zataženo a vrstva mraků, kterou jsme při přiblížení prolétali, byla fakt tlustá. Po chvíli jsme ale uviděli zem (bez sněhu, bylo +8C), ale foukal vítr, se kterým se ale piloti statečně prali. Holandská krajina je dost snadno identifikovatelná, hlavně díky spouště vodních kanálů. A za pár minut už jsme dosedali na letiště Schiphol. Pěkných pár minut jsme rolovali k terminálu B.

Business třídy byly rozdány kabáty a šály, které měli po dobu letu pověšené v příslušném boxu. Spakovali jsme se a po schůdkách opustili letadlo. Dlouho jsme ale po letištní ploše nešli, po pár krocích nás čekaly opět schody, tentokrát nahoru. Bylo to jako děda současných nástupních mostů, tzv. chobotů - vypadalo to podobně, ale nebylo to pohyblivé a sbíralo to lidi z letištní plochy, ne přímo z letadla.

Věděli jsme, že se musíme co nejrychleji dostat z EU sekce do non-EU, protože to znamená projít pasovou kontrolou, kde se údajně tvoří slušné fronty.

A taky že jo, i když díky EU pasu jsme stáli kratší frontu. Milka šla první, ptal se jí, jestli letí do USA a pak prý jestli na nákupy. Mě se na USA ptal také a pak mi oznámil, že ta přede mnou tam prý letí nakupovat. Odvětil jsem mu, že mě tato informace moc netěší, protože mě to v tom případě bude stát spoustu peněz :) Zasmáli jsme se a už šel na řadu brácha. Toho už se pro jistotu neptal na nic.

Za pár minut chůze už jsme byli u našeho terminálu E, a protože jsme měli ještě fakt dost času, courali jsme se ještě chvíli po vánočně vyzdobeném letišti a fotili. Viděli jsme prodávat jak dřeváky, tak tulipány. Už chyběl jen coffee shop :)

Nakonec jsme se vydali k našemu gate, kde nás čekala předletová kontrola, která je v Amstru o něco důkladnější, což jsme věděli. Chvíli jsme čekali (byli jsme prakticky hned na řadě) a po chvíli nás tři vpustili do prostoru, kde byly pultíky. Nevím, na kolik to byl zaměstnanec letiště, každopádně na uniformě měl logo G4S (bezpečnostní agentura Group for Securitas).

Byli jsme posláni k pultíku uprostřed a chvíli čekali. Pak přišel maník, který nás vpouštěl a vyžádal si itinerář letu, palubní vstupenky. Někam s tím odběhl, a když se vrátil, začal se nás ptát, co vezeme v odbavených zavazadlech, kdy, kde a kdo je balil, jestli nám někdo něco dal, a když se naše pravda shodovala s jeho představami, pustil nás ke skenerům. Ano, letiště Schiphol je vybaveno i tím kontroverzním tělesným scannerem, ale k tomu se ještě dostanu. Na pasu se nám zezadu objevila nálepka, na které bylo cosi načmárané propiskou (RX3 a du).

První zádrhel byl, že nás nepustil turniket čtoucí čárový kód na letence. Nespároval se s registrací ESTA, protože všichni tři cestujeme na vízum. Sranda byla, že jsme šli za sebou a tak nás obsluha postupně naposílala k blízké přepážce, kterou jsme tak plně vytížili :) Po zadání dat z víza už to šlo OK, i když u mě až na potřeby. Paní se evidentně zaučovala.

Odevzdali jsme všechno možné do zavazadlového skeneru a šli čekat do fronty na body scan. Šel jsem poslední a po chvíli se na pásu objevily mne povědomé kozačky od firmy Ecco. No fakt, Milka byla bosa :)

Přišla na mě řada. Postavil jsem se vlevo vbok na žluté stopy a zvedl ruce vzhůru dle siluety, kterou jsem měl před sebou. Po chvíli mě zprava doleva objel snímač, který byl odshora dolů. To trvalo jen vteřiny, po kterých jsem scanner opustil a čekal na výsledky. Nevím, co viděli maníci za počítačem, každopádně bezpečák měl k dispozici jen neměnnou siluetu, na které bylo žlutými čtverci různých velikostí vyznačeno potenciální nebezpečí. Bere to fakt každou blbost, Milce třeba cvočky na botách. Každopádně mě ještě projel rukama a pak mě propustil.

Hledal jsem v batohu telefon, že napíšu tetě, bylo mi řečeno, že ostatní už chodí do letadla. Tak jsem to zase uklidil a zamířil k naší A330-200 společnosti Delta Airlines. Byli jsme mezi posledními, letadlo již bylo skoro plně obsažené. Usadili jsme se a připravovali na nekonečný let.

Dostali jsme imigrační formulář a celní deklaraci, po chvíli se rozdávala sluchátka. Prakticky přesně v době zavření dveří letadla se ob dvě sedadla od bráchy hysterický rozěval, co já vím, dvouletý špunt a nezdálo se, že by v dohledné době hodlal přestat. Pohled z okýnka na křídlo je zajímavý, winglet (zahnutý konec křídla) je tak daleko! :)

Co se mixu národnosti a řas na palubě týče, letadlo je plné přičmoudlých, je tu něco šikmookých a i pár turbanů - ostatně jako na všech těchto letech. Tentokrát jsem ale nezahlédl jediného žida. Ale kdo ví, kdo sedí v zadní části letadla.

Narolovali jsme a vzlétli. Rychle jsme byli v mracích a nad nimi nám svítilo slunce přímo do okýnek. Po chvíli došlo na zatažení roletky a nakonec je steward zatahoval hromadně. Vůbec na tomto letu obsluhovali hlavně muži a leckterý vypadal, že je primárně bezpečnostní agent.

K obědu byl tradiční výběr - těstoviny nebo kuře. Dali jsme si kuře a bylo skvělé. K tomu salát s dresinkem, bagetka s máslem, sýr... teď jsem si vzpomněl, že mi zbyla sušenka, tak moment (18:52 SEČ :)

...hm, nic moc. Každopádně, když jsme se napapkali, začali jsme zkoumat entertainment systém. Objevili jsme hry pro více hráčů (!), které mohou hrát cestující mezi sebou. V nabídce filmů bylo třeba Inception, Toy Story 3, Avatar a ze seriálů The Big Bang Theory, CSI: Miami atd.

Věděl jsem, že prvních 10 řad ekonomické třídy má být vybaveno zásuvkami na 120V. My sedíme v sedmé a tak jsem po chvíli zásuvku v noze sedačky opravdu našel. Telefon hlásil 55 % baterie, tak jsem ho dal nabíjet. Je to ale rozhodně dokonalost mít k dispozici takový komfort...

Let tak nějak ubíhal a nabrali jsme hodinu náskok (plánované přistání 15:47 místo 16:50!)

Zhruba dvě a půl hodiny do přistání, to už jsme byli nad Kanadou, jsme vyplňovali imigrační a celní formuláře, poprvé jsem zapsal číslovky napoprvé dle US standardů (jiná jednička, trojka, čtyřka a sedmička), juchů! :) (19:48 SEČ)

Ve 20:30 SEČ začali roznášet druhé jídlo (snack), což byla mala teplá pizza velikosti asi tak taštičky u McDonalda, a vanilková zmrzlina (!) v malém kelímku typu Pribináček. Plánované přistání se posunulo na 15:52, což je pořád o hodinu dříve. Ve 21:11 SEČ, nad městem Proctor, NY jsme zahájili sestup.

Po několika minutách usilovného hledání mrakodrapů se v dálce zaskvěla nezaměnitelná silueta Empire State Bulding. Krátce na to jsme drnclí na Newark Liberty International Airport. Následoval ohlušující rámus zpětného tahu motorů a poměrně přísná brzda.

Dojeli jsme ke gate terminálu B a po chvíli začali vystupovat. Byli jsme venku mezi prvními a mířili na imigrační. Tam našťestí nikdo moc nebyl, ale nás zajímal úředník. Měl to být běloch v nejlepších letech, kvůli výslovnosti. Našli jsme, ale počkali jsme si.

Šli jsme všichni tři náraz. Převzal si dokumenty a ptal se, jak dlouho budeme v USA. Nad 4 týdny se podivil a ptal se, jestli budeme na jednom místě a pak se ptal, co všechno projedeme, tak jsem mu to vyjmenoval a kde jsem zaváhal, doplnila mě Milka. Ujistil se, jestli jsme si vědomí vzdálenosti na Floridu a my že už máme praxi z roku 2008 :) Podivil se nad cenou benzínu v ČR, čemuž se nelze divit, když v NJ stojí galon kolem \$2.80. Pak povinná biometrika, ovšem inovovaná. Skenovaly se všechny prsty obou rukou (nejdřív pravá ruka 4 prsty, pravá palec, levá 4 prsty, levá palec a úsměv do kamery, to vše 3x. Ještě se nás ptal, čím se živíme a Milky se ptal, jestli pracujeme ve stejné firmě. Bráchy už se pro jistotu ani neptal :)

U zavazadel jsme si odskočili a mně, jako prvnímu "hotovému", se podařilo během minuty sesbírat všechna naše zavazadla.

Prošli jsme kolem celní kontroly (odevzdání modrého formuláře) a prošli kolem stromečku, ve kterém byly zapíchnuty vlajky světa, naše hned vepředu a přímo na ráně. *(Pokračování příště, teď je tu na chvíli strejda – neděle 17:30 místního času, dnes jsme jezdili po nákupu.)*

Stromeček s českou vlajkou jsme si chtěli vyfotit, protože už jsme byli za zónou se zákazem focení, ale byli jsme vyhnáni. Pak jsme zjistili, že to asi nebylo na nás, ale oni stejně nemají rádi, když se jim lidé na podobných místech zastavují.

Ve veřejné části letiště byl Starbucks, který nejen že neměl Egnog latté, ale byl i dost předražený. Protože tam bylo horko, šli jsme na tetu čekat ven na passenger pick up č. 3.

Teta přijela asi za 15-20 minut, protože jí cestou zbrzdila kolona způsobena dopravní nehodou, a během té doby se setmělo. Cestou jsme si povídali, a když se teta ptala, jestli máme hlad, odpověděli jsme, že počítáme s all you can eat china buffet ve Freeholdu . :) Tam jsme dorazili po chvíli (v dešti) a bylo tam docela narváno. Opět jsme si užívali krevety na mnoho způsobů, žabí stehýnka, krabí nohy, sushi, sashimi a další laskominy. Dokonalost okamžiku dokresloval root beer (sladké nealko, s pivem sdílí jen název a pěnu) a další typicky americké věci. Tetu jsme samozřejmě pozvali, účet za 4 byl \$68.18.

Naskládali jsme se zpátky do auta a dorazili k tetě. Kufry jsme odvláčeli do "televizního pokoje", který vždycky okupujeme, a obhlídli novinky. Má novou koupelnu, nový chodníček k "parkovišti", nemá bazén a protože strejda dělá svým pěti vnoučatům po sestřeniném rozvodu chuťvu na plný úvazek a bydlí teď dlouhodobě u nich, došlo i na ložnici.

Povídali jsme si a během toho jsem rozbalil většinu toho, co tetě po dva měsíce chodilo domů na mé jméno :) Spát jsme šli asi v jedenáct místního času, úplně hotoví. Biologicky bylo pět hodin ráno.

12.12.2010, neděle

Vzbudili jsme se něco po čtvrté ráno a nemohli usnout (tedy krom bráchy, kterému toto závidíme). Teta si chtěla jít zacvičit, ale nepůjde to dřív, jak v deset, takže nám v mezičase udělala snídani (ovesnou kaši, francouzské toasty, kávu, čaj) a já ji poprosil o notebook, resp. internet.

Provedli jsme online check-in na zítřejší let do Denveru, vytiskli palubní vstupenky a připlatili \$23 za každé odbavené zavazadlo.

Navrhnul jsem tetě, aby nás cestou hodila do Walmartu, což nebyl problém. Krátce před desátou už jsme tlačili vozík (shopping cart), kterým se v USA otáčí pouze přední kolečka, zatímco zadní jsou napevno.

Prolezli jsme tuto Americkou obdobu Tesca křížem krážem a našli jsme dost věci, které jsme si tam koupili posledně, byť uličky byly přestavěné. Před tři čtvrtě na jedenáct jsme se rozdělili s tím, ať si každý jde, kam chce a v 11 se setkáme na "hlavní třídě" obchodu.

Teta napsala, že kolem čtvrt nás vyzvedne a tak jsme se odebrali k pokladně. Koupili jsme džíny, sluneční brýle, láhev pití, candy canes, Hershey kisses a několik dalších drobností, dohromady \$94.26.

Teta měla pár minut zpoždění a tak jsme si vychutnali slejvák coby důsledek hurikánu (nedohledal jsem, možná ne, ale ve zprávách o počasí jsem něco takového zahlédl). Naskákali jsme do auta a vyrazili směr Best Buy v Brixu.

Začali jsme v obchodě s doplňky do domácností Bed, Bath & Beyond, hledaje filtry do Roomby. Neměli, ale i tak tam byla spousta zajímavých věcí. Milka si koupila rukavice za \$0.99.

V Best Buy jsme koupili foťák, protože byl za skvělou cenu, a aktuální budeme tahat na hory a do nepříznivých podmínek, čemuž jsem svůj původní odmítal vystavit. Kouknul jsem se po horké novince - Microsoft Kinect, obdivoval krabice s rozšířením hry World of Warcraft nazvané Cataclysm, Milka si vybrala menší pouzdro na svůj foťák a teta nenašla barevnou cartrifge do své tiskárny. Utratili jsme tam \$241.79.

Pokračovali jsme Kohl's, pro tenisky. Holt do USA teď létáme každé dva roky a dovezené věci se zhruba po takové době rozpadají, takže naše zdejší nákupy jsou takové stereotypní.

Nenašli jsme, tak jsme pokračovali do Sports Authority, kde jsme byli úspěšnější. S Milkou jsme si za \$103.98 koupili tenisky. Hlad nás ale vyhnal do nedalekého obchodu Wawa na krutí sendvič s brusinkami, což - veďte nebo ne - chutnalo jako svíčková!

Vrátili jsme se do Sports Authority a pak i brácha nakoupil řadu dalších věcí, které chtěl. Z prvního nákupu před odjezdem do Wawy jsme měli slevu na \$10, když vyplníme online dotazník, což za nás udělala Kira, která byla v práci (ano, i v neděli). Kupón poslala tetě na mobil.

U pokladny se ptali, jestli nemáme kupón vytištěný a teta, že to není nikde požadované. Nicméně jsme byli ujištěni, že to nebude problém. Asi po sto tisíci letech čekání ve frontě (byť jsme byli druzí resp. třetí na řadě) se teta ptala na slevu z kupónu a ten, kdo nám ji slíbil, přistoupil k pokladně, chvíli něco tukał a pak se objevil požadavek na ruční zadání slevy. Začal vyťukávat \$10.00, v polovině se ale zastavil, napsaná čísla smazal, vyťukal slevu \$25.00 a potvrdil! A ještě z toho měl radost jak hráč rugby, který právě udělal touchdown! :) To bylo něco neskutečného. Protože jsme kupovali věci v akci, původní cena byla dohromady \$140 a ve výsledku brácha platil \$68!

Vydali jsme se do Jacksonu (nedaleko zábavního parku Six Flags Great Adventure, který je ale přes zimu zavřený) a zamířili do Nike Factory Outlet. Tam jsme ale nic nepořídili, a tak jsme zamířili k domovu, kde na nás už čekal strejda.

Cestou jsme se stavili v supermarketu Shop Rite pro sladké brambory (měli asi 5 úplně odlišných druhů brambor, což jsem před tím snad nikdy neviděl). Prodávají tam třeba tučet již oloupaných vajíček. :)

Dorazili jsme k tetě a přivítali se se strejdou. Poprosil jsem ho o heslo k domácí Wi-Fi, abych mohl nahrát tento deník a stáhnout knihy do svého nového Kindle.

K večeři byly steaky, chřest (anglicky asparagus) a sladké brambory. K tomu jsem ochutnal pivo a konečně jsem mohl dát strejdovi za pravdu – chutnalo to jako naše pivo, které už jednou někým protéklo :). Prostě voda s pivovou příchutí.

Přes internet jsme objednali náhradní baterii do nového foťáku (v Best Buy za \$49, na Amazonu za \$11), 16 GB paměťové karty po \$24 a nakonec náhradní filtry do Roomby).

Spát jsme šli kolem 21:30.

13.12.2010, pondělí

Vstávali jsme ve 3, protože nás vzbudil Kiry budík, který navíc řval dobrých 15 minut, protože Kira byla ve vedlejším pokoji. Dobalili jsme se a naskládali kufry do auta. Odjížděli jsme ve 3:50, přesně podle plánu. Kira jela směrem na Princeton a Trenton po I-195.

Na letišti na terminál D jsme dorazili před pátou. Poděkovali jsme Kire za odvoz a zamířili na odbavení. Museli jsme se probojovat přes samoobslužný systém, nad kterým jsme ale nakonec zvítězili.

Po zbavení se kufrů následoval záchod a superdlouhá fronta na bezpečnostní kontrolu. Na konci fronty byl chlápek kontrolující doklady, pak se teprve mohlo k některému z asi osmi detektorů (a to byla jen polovina, na security se čekaly dvě fronty). Nad hlavami nám ve smyčce běželo vysvětlení, proč dělají, co dělají a co je po nás požadováno, tedy co se smí a co ne. Tentokrát jsme ale nenašli zmínku o tom, že se nesmíme ani v žertu bavit o bombách a teroristech.

Před detekčními rámy se všichni zouvali a kvůli netbooku, botám, hromadě papírů a kabelů, batohu a bundě jsem se vešel až do třech plastových nádob, přičemž batoh jel samostatně. Rámem jsem tradičně prošel takřikajíc bez zbytečného rámusu (že strany rámu :) a vyzvedl si věci z rentgenového tunelu. Slečna od ochranky se zajímala o Milčiny kozačky od Eccy – a to tak, že jí je pochválila a zjišťovala značku (Ecco) a já se krátce na to slušně říznul o papír. :(

Vydali jsme se na gate G11, což byla celkem dálka. Cestou jsme fotili letadla na nočním letišti a až skoro u gate navštívili Dunkin' Donuts, kde jsme posnídali - \$12.46. Doufám, že tamní donuty byly "jen" letištní speciály, protože sice stály stejně, ale byly třetinové. K tomu jsme si s bráchou dali jejich dvacetiuincové kafe (skoro 600 ml) a Milka čaj. Skoro jsme to nestačili ani dopít, jak to bylo horké.

Boarding začal VIP - Business class, elite class atd, po nich jsme již byli na řadě my, sedící v přední polovině letadla (14. řada).

Sedadla v turistické třídě jsou tak blízko, že i já se koleno dotýkám sedadla před sebou. Vyslechli jsme si instrukce a zarolovali na runway. Během vzletu jsme čekali, kdy se ta A320 konečně rozpadne, ale zjevně jsme měli špatný odhad. :)

Pilot zahlásil, že bychom mohli přistávat se značným náskokem. Ne že by mi to vadilo ale - co to sakra je? Nabrat náskok 20 minut do Amstru, 60 minut do Newarku a 40 minut do Denveru?!

Objevili jsme na palubě "Free public wifi", ale nepodařilo se připojit. Již krátce po vzletu se pod námi začalo bělat.

Po několika desítkách minut začal palubní prodej a letuška hlásila "snacks for sale", což ale znělo jako "sex for sale" :). Poté se rozvážely nápoje. Milka zůstala standardně u vody, brácha si dal brusinkový džus, který byl nehorázně přeslazený, a já si dal kafe, které pro aerolinky připravil Starbucks.

Během letu se na zavěšených LCD promítal jakýsi film a já měl dost času napsat deník až sem. Uff! :)

Na letišti jsme fotili terminál a podzemním vláčkem dojeli k terminálu, kde se vydávala zavazadla. Opět jsme je vyzvedli brzo a šli na autobus k půjčovně.

Jeden či dva nám ujely, do dalšího jsme nastoupili hned po jeho příjezdu, takže jsme si poseděli. Během dvou dalších letištních zastávek přistoupili tři další lidi, ale všichni tito vystoupili na zastávce pro členy Emerald Club, který je bohužel pouze pro USA a Kanadu. Druhá zastávka busu pro ostatní byla hned za rohem a nám dobře známá.

S bráchou jsme se jali zařídit auto a Milka byla vyslána na obhlídku vozového parku. Popovídala si na parkovišti se slečnou z obsluhy, a aby nemusela auta s náhonem na všechny 4 kola složitě hledat, rovnou si je nechala ukázat. Bohužel kvůli jednosměrné cestě jsme dostali na výběr pouze ze tří aut a nejlepším byl Ford Edge, hlavně kvůli tomu, že jako jediný byl 4x4.

Vyrazili jsme. První na řadě byl Walmart, ale protože jsme neměli od začátku zapnutou GPS, přešli jsme sjezd z interstate a v opačném směru byla zácpa, tak jsme chvíli jezdili a snad po čuchu jsme dorazili k Burger Kingu, u kterého jsme stáli i posledně :).

Přes capitol státu Colorado (Denver je jeho hlavním městem) jsme dojeli kus zpět směrem k letišti do Walmartu, kde jsme nakoupili plný vozík všeho za \$111.26. Pak jsme přešli do nedalekého Home Depot (jako Hornbach/Bauhaus/Baumax/OBI), kde jsme se vyzbrojili proti štěnicím (Bed Bugs) a koupili fólii na lyže do auta – celkem za \$29.00.

Následoval oběd v Carl's Jr. (burger fastfood, chuťově trochu jako BK, ale méně výrazné), což jsme neudodlali a hranolky šly s námi. Holt byla dost žízeň, a když je člověk napitý, tak mu jídlo nejede. Oběd stál asi \$22.00.

Pokračovali jsme do Casa Bonita, mexické restaurace, která hrála hlavní roli ve stejnojmenné epizodě seriálu South Park. Stejně jako tematicky podobný South of the Border má nejlepší léta již zřejmě za sebou. Ještě jsme skočili do Dollar Tree, ale protože jsem skučel, že mě tlačí boty, koupili jsme jen dárkovou tašku na sušenky pro Kiru za \$1.08. Pak jsme se vydali zkusit štěstí do Sports Authority.

Na noze jsem měl velikost 11, potřeboval jsem 11 wide (široké) a měli 11.5 wide, což je rozhodně lepší než co jsem měl na noze. Na službách zákazníkům jsem vysvětlil situaci, oni zavolali manažera a ten mi oznámil, že to sice běžně nedělají, ale protože jsou boty v dobrém stavu a den staré, vymění mi je. Už chápete, co na těch Státech mám? :)

Milka s bráchou mezitím hledali pár dalších věcí, měli o moc větší výběr, než v NJ. Nicméně bez úspěchu. Goretexové lyžařské rukavice budeme muset koupit až doma, protože jsou tu snad ještě dražší než u nás. Milka objevila lyžařské kalhoty Spyder hodně podobné těm svým asi za třetinovou cenu, ale pro klid duše pak našťastí zjistila, že mají jen poloviční vodní sloupec a prodyšnost.

V okolí měla být česká restaurace, tak jsme si ji jeli vyfotit, ale ona byla Broadway South a my byli Broadway North. Takže jsme zamířili do Nike Factory Outlet. Cestou jsme minuli "naší" půjčovnu lyží, takže alespoň už žádná další okružní jízda.

Nike Store bylo v obrovském Mallu Colorado Mills, které stylem připomínalo nejvíce Letňany. U Nike si brácha za \$10.88 koupil tenkou čepičku pod helmu a vydali jsme se ještě do dalšího Sports Authority na opačné straně mallu. Pro děti tu jezdil vláček, jako jezdí třeba v zoo!

Ve Sports Authority jsem byl už dost unavený, ale Milka s bráchou si po delším vybírání koupili každý jeden pár lyžařských ponožek v akci "buy one get one 50 % off" (kup jedno a druhé budeš mít o polovinu levnější) – oboje za \$15.77. Viděli jsme lyžařské kalhoty Burton, které měly dokonalou imitaci džín. Bylo nám řečeno, že je to edice pro ZOH Vancouver. Vůbec všichni prodavači a pokladní jsou velmi milí, ochotní a přátelští. Američané takoví jsou, a byť je to spíše jen "na oko", pro mě jako zákazníka je to zážitek. Přes parkoviště jsme se vrátili do auta a vydali se do Breeze Ski Rental.

Již nás tam měli nachystané. Vyzkoušeli jsme několikery boty, a když konečně nějaké sedly, přesunuli jsme se k výběru lyží, hůlek a helem. Pozitivní bylo, že zvládali metrickou soustavu. Helmy nebyly zaplacené, tak bylo nutné doplatit \$77.46 (pro 3 na 4 dny + daň). Vyskládali jsme celý zavazadlový prostor auta a vmanévrovali vše i s nově získanou lyžařskou výbavou zase zpátky.

Dojeli jsme do Georgetownu a za \$72.41 jsme se ubytovali v nám známém motelu Super 8, kde máme pokoj 118. Zkusili jsme kritizované pivo Bud Light a bylo fakt dost divné, mělo výraznější chuť, než ta voda, co jsme pili u strejdy, a něco tam bylo moc špatně.

Brácha usnul po šesté (místního času), já o hodinu později (po zhlédnutí nové epizody seriálu How I Met Your Mother).

14.12.2010, úterý

Protože jsme usnuli brzo, vstávali jsme už ve čtyři hodiny ráno (ugh!). Alespoň byl čas na to, co jsme nezvládli večer. Když bylo vše hotovo, došli jsme si na snídani. Byla typická - pečivo, muffiny, cereálie atd.

Po snídani jsme se spakovali a vyrazili směr Keystone. Na cestě nás potkala zrada ve formě zavřené silnice a tak jsme se museli vrátit na Interstate a zajet si asi 10 mil. Jinak nás do resortu navigace navedla spolehlivě.

Dorazili jsme s předstihem, na parkovišti ještě skoro nikdo nebyl. Inzerovali \$15 za parkování, ale nakonec po nás nikdo nic nechtěl. Než jsme se připravili a dorazili k nejbližší lanovce, bylo 8:20, tedy 10 minut před začátkem. Mimo nás tam bylo ještě pár lidí a zaměstnanci resortu již kmitali. Po půl nám bylo řečeno, že se lyžuje až od devíti, což byla docela krutá pravda :). Naštěstí začali o čtvrt hodiny dříve.

Tam, kde jinde stojí turnikety, zde stál stojan s mapkami resortů a papírovými kapesníčky volně k dispozici. Funkci turniketů zastávali zaměstnanci resortů, kteří se čtečkami v ruce kontrolovali každého lyžaře (jen na stanicích u parkovišť, v resortu si nás pak už nikdo nevšímal). Čekalo se ve dvou čtyřstupech, které se pravidelně střídaly, a doplňovali je jednotlivci, pro které je vyhrazena speciální fronta (singles). My jsme toto vyzorovali jen z cedulí a uspořádání čekacích zón, protože lyžařů bylo málo. Holt všední den. Díky tomu zůstaly sjezdovky upravené až do odpoledne.

Při první jízdě na lanovce jsme dvakrát stáli - jednou cca v polovině, podruhé tak metr před výstupem. Zamrzí :).

Na některých stromech podél lanovek byly zavěšeny náhrdelníky z korálků. Někdy pár, jindy spousty. Nevíme proč.

Sníh byl skvělý, dopoledne svítilo slunce, lidí bylo málo, lyže jely dobře a tak první den na sněhu nám vyšel na jedničku.

Nikdy jsem neviděl tolik triků ve snowparku (a takové obtížnosti), jako právě zde. Dokonce ve snowparku jezdilo víc lidí, než po sjezdovce vedle.

Nechtěli jsme se zrušit hned první den a i kvůli brzkému vstávání jsme to zabalili kolem druhého.

Na pozdní oběd jsme se zastavili ve Wendy's - \$20.01. Burger byl dobrý, ale docela malý a dost drahý. Kromě toho se o refill muselo žádat u obsluhy.

Pokračovali jsme do nedalekého Walmartu. Tam jsem zjistil, že když se v South Parku objeví nějaký nový produkt, s největší pravděpodobností půjde o parodii na nějaký existující (Vagisil, posilovací shaker...) Koupili jsme něco na boj se rzi na hranách lyží (hadr na otření), krém na ruce a pár dalších věcí. Útrata byla \$17.94. Hledali jsme také banku, což je údajně jediná možnost, jak rozměnit stodolarovky, ale neúspěšně.

Pokračovali jsme do Vailu, kde jsme na 2 hodiny zdarma zaparkovali v podzemních garážích a navštívili muzeum lyžování Colorado Ski Museum. Milka si koupila suvenýry za \$30.33. Ve zbylém čase jsme prošli městečko. Zaujala nás fontána, která uprostřed chrlila vodu a oheň dohromady. Velmi působivé! Sháněli jsme banku a Milce výtisk časopisu Ski magazin.

Dojeli jsme do obce Avon, kde jsme se ubytovali v Comfort Inn, který již byl rezervován. Máme pokoj 325.

15.12.2010, středa

Vstávali jsme v 7 hodin, protože ve Vailu se lyžuje od 9. Měli jsme tak dost času na snídani (6:30-9:30), která byla lepší, než ta včera. Mírně sněžilo a v předpovědi bylo, že mohou napadnout 2-4 palce sněhu.

Při přípravách na lyžování brácha zjistil, že nemá skipas a ani hledání ničemu nepomohlo. Je fakt, že už včera říkal, že ho musí ztratit (nemá lyžařskou bundu a tak jeho zimní bunda postrádá kapsu určenou výhradně na skipas). Stali jsme se tedy svědky jeho prvního vzteku. Vydali jsme se do Vailu, přičemž cesta se prodloužila ještě o návrat pro jeho zapomenuté doklady.

Když jsme konečně dorazili do Vailu, byl docela problém najít místo k zaparkování. Nakonec jsme zamířili do podzemních garáží za \$20/den. Holt Vail je jedním z resortů pro zbohatlíky.

V garážích jsme nazuli přeskáče, lyže hodili na rameno a vyrazili k lanovkám, u kterých by mělo jít zařídit bráchovi nový skipas. Venkovní pokladny byly všechny zavřené a tak jsme zkusili štěstí v přílehlé budově. Hned jsme byli na řadě a slečna za přepážkou ani nehnula brvou a už tiskla nový skipas. Jen chtěla vědět jméno.

Poté jsme vyrazili na kopec. Kvůli/díky padajícímu sněhu byla většina sjezdovek neupravených, ale na rozdíl od lyžování v prašanu v Evropě to zde nedělalo větší potíže. Nikdy před tím se mi nestalo, že bych na sjezdovce vyjížděl vlastní stopu a zde to bylo v řadě případů. Troufli jsme si na nejtěžší sjezdovky (značené černým diamantem = kosočtvercem, takové naše těžší červené, někdy ale i ostřejší černé), na kterých jsme zpravidla bývali sami.

Sněžilo hodně, což dělalo problém mým slunečním brýlím, které jsem bral místo lyžařských, protože jsem v podobných lyžoval řadu let. Teď se mi ale zoufale mlžily, takže v nich nebylo nic vidět a kvůli padajícímu sněhu bez nich také ne. Takže jsme sjeli do Vail Village sehnat lyžařské brýle. Ve druhém obchodě měli jedny za \$34, což bylo přijatelné (obvyklá cena \$50 - \$60, našli jsme i za \$160), které mi dobře padly a díky oranžovému sklu dobře fungovaly v mlze.

Sjeli jsme pár dalších sjezdovek a skončili na dvoudiamantové (nejčastěji taková naše černá), která byla neupravena a plná boulí. Nahlédli jsme i na extrémnější větev, což snad ani nemohla být sjezdovka, protože vedla prakticky lesem, navíc skoro svisle a začínala snad seskokem ze skály.

Před druhou jsme se zastavili na odpočinek a sušení. K dispozici bylo třeba pítko i s plastovými kelímky. Popovídali jsme si s paní, která byla v Praze už 3x.

Sjeli jsme si ještě pár sjezdovek a už se blížila půl čtvrtá, kdy končí provoz areálu. Sjeli jsme tedy zpět k pokladnám, naložili lyže na ramena a odploužili se k parkovišti. Minuli jsme sochu sedícího Einsteina, ze kterého někdo pomocí napadlého sněhu udělal takřikající pořádného chlapáka ;-).

Parkování v garáži mělo tu výhodu, že tam nepadal sníh, nefoukal vítr a i teplota byla příznivější. Očistili jsme lyže a přeskáče, naskládali to do auta a vyrazili zpět do hotelu.

Cestou stále sněžilo a pěkně to klouzalo. Američané totiž prakticky neznají zimní pneu a jezdí na, jak oni říkají, "univerzálkách". V praxi to mohou být tak letňáky s hlubším dezénem, protože na sněhu se chovají tragicky.

Možná i díky tomu byl druhý směr Interstate uzavřen policií. Ostatní řidiči se ploužili 30 mph (50 km/h), v úseku byla povolena rychlost 65 mph.

Cestou jsme se zastavili rozměnit stodolarovky v bance, protože obchodníci je obvykle nepřijímají. Zastavili jsme proto u 1st Bank, já vzal 14 stodolarovek a vyrazil dovnitř. Najednou jsem si připadal jak ve filmu „Chyť mě, když to dokážeš“ ve scéně, kdy si Frank Abagnale vybírá, u koho zkusí proměnit svůj falešný šek. Přepážky byly totiž podobné.

Šel jsem k pánovi jménem Caleb, který zjistil, že stodolarovek je 15 a v pohodě mi za ně dal padesátky, dvacký a desítky. Přepočítat takový fascikl bylo docela složité, ale podařilo se :) Mezitím se hladová Milka stavila v Denni's, což je ale takový kříženec fast foodu a restaurace, takže nepochodila.

V motelu jsme dali usušit věci, převlékli se a vyrazili najít něco k jídlu. Skončili jsme v Burger Kingu, ale ceny nás nemile překvapily. Byly dost podobné, jako u nás, Whopper Jr. za dolar se nekonal, ale zůstali jsme a objednali si to, co u nás v nabídce není. Moje bylo dobré, ale malé; bráchovo bylo velké, dobré, ale ne tolik. Celková útrata byla \$16.55.

Dojeli jsme zpět do motelu a dívali se na Finding Nemo a soutěž Hole in the Wall. Spát jsme šli krátce po deváté.

16.12.2010, čtvrtek

Vstávali jsme před sedmou, sbalili se, došli na snídani, nanosili věci do auta a přeparkovali, protože od hotelu měl jezdit shuttle bus do Beaver Creeku, kde máme dnes lyžovat. To jsem si i ověřil na recepci (nejprve jsem se omylem ptal na shuttle do Keystone).

Přeparkovali jsme tak, abychom v přeskáčích nemuseli chodit daleko. Bohužel když už jsme byli nachystaní, zjistili jsme, že shuttle jezdí pá, so, ne, po. Takže jsme se naskládali do auta a vyrazili směr Beaver Creek.

Projeli jsme kolem budek podobným vjezdu do národního parku, kde nám řekli, jak se dostat na bezplatně parkoviště. Vyrazili jsme dle pokynů, ale uviděli jsme další budky, což se nám nezdálo, tak jsme se kousek vrátili a zaparkovali na prvním volném místě přilehlého parkoviště.

Za chvíli přijel bus, který nás a pár dalších lyžařů a snowboardistů odvezl k lanovkám. Od stanice busu se muselo chvíli pěšky a několika eskalátory. Všude byla spousta zaměstnanců resortu, kteří pouze podávali informace (na zádech měli "I"), to jinde nebylo.

Počasí vyšlo báječně. Bylo skoro jasno až polojasno, takže modré oblohy a slunce jsme si užili dosyta. Projeli jsme prakticky celý resort, kromě jedné části, která byla celá zavřená. Ale byla docela zima, na teploměru bylo kolem 20°F (32°F je nula).

Při přejezdu z jedné hory na druhou bylo nutné zdolat zasněžený most, který ale v našem směru obsahoval pohyblivý pás, takže jsme se ani nenadřeli :)

Opět jsme si stříhli pár neupravovaných sjezdovek, ten americký prašan je fakt jiný, než evropský - takový lehčí a lépe se v něm lyžuje. Na jedné široké sjezdovce v Beaver Creeku jsou urolbované pruhy na obou stranách (u lesa) a prostředek je bez úprav s ponechaným prašanem.

V půl druhé jsme si šli na chvíli odpočinout, protože jsme byli docela utahaní a bráchu bolely nohy. Měli jsme na stole odpadky z doneseného jídla, a místo aby se po nás za to někdo vozil, jeden z obsluhy se zeptal, jestli nám to může vyhodit.

Po odpočinku jsme proto sjeli rovnou dolů a bus nás odvezl zpět na parkoviště. Tam jsme se od dvou zaměstnanců nezávisle na sobě dozvěděli, že jsme parkovali na parkovišti pro zaměstnance a že je tam značka a že jim ubíráme jejich parkovací místa a že nás příště nechají odtáhnout. Když jsme odjížděli, žádnou značku jsme neviděli. Prostě tam nic takového nebylo. Kromě toho vedle nás parkovalo třeba auto z Floridy, což asi nebude zaměstnanec. Navíc jsou tato parkoviště značená na turistických mapách. No comment...

Najeli jsme na Interstate a krásným údolím řeky Colorado River dojezdi do Glennwood Springs, kde jsme za \$47.43 natankovali u Shellu (Conoco naproti mělo stejnou cenu - \$3.09 za galon) a o dvě míle dále, hned vedle Walmartu, jsme zajeli do motelu Frontier Lodge, kde máme zamluvené ubytování.

Za \$74.44 máme 3 queen size bed (= postel o šířce 1,5násobku klasické postele, obvykle máme jen dvě), bohužel ale nestíháme snídani, která je až od 7:30, do Aspeny musíme odjet dříve.

17.12.2010, pátek

Vstávali jsme brzy, v 5:40. Zabalili jsme a opustili motel směr Aspen, resp. Snowmass.

Parkoviště Town Park/Rodeo Lot jsme našli docela snadno, i bez GPS, protože ta nás vedla jinam :). Byla ale hrozná zima, tak jsme se oblékli v nedaleké stanici shuttle busu. Také jsme tam posnídali cup-caky (takové malé dortíky) z Walmartu

V 7:40 jsme nastoupili do busu směr Snowmass, lyže jsme umístili vně busu do držáků podobným těm na kabinových lanovkách. Před osmou jsme již stali u informačního a skipasového centra. Informace otevírali krátce po osmé a pokladny o čtvrt hodiny později.

Skipas přišel i s daní na \$101 (\$96 bez), celkem tedy \$303, což je kupodivu méně, než kolik stály ve Vailu. Od osmi jezdila příbližovací kabinka, od půl deváté pak zbytek lanovek. Počasí opět vyšlo báječně, ale byla hrozná zima (9°F = -14°C). Také bylo málo lidí a sjezdovky zůstaly dlouho upravené. Potěšil nás stánek, kde kromě všudypřítomných kapesníčků rozdávali i teplý cider a malé energetické tyčinky Cliff Bar.

Po půl jedenácté jsme sjeli k pokladnám, odkud jsme se vydali skrz Snowmass Mall na zastávku busu do Aspenu. Cestou jsme si vychutnali kávu zdarma. Čekali jsme asi 13 minut.

Do střediska Aspen Highlands dorazili po cca 40 minutách s jedním přestupem. Tam je to mnohem menší, než Snowmass, takže jsme tam strávili jen asi hodinu a půl.

Pak jsme opět počkali na bus a dojeli na Aspen Mountain, která se tyčí přímo nad Aspenem. Gondolou, která dokázala hrát hudbu z připojeného brachova iPhone (červenou kabinkou, černá to asi neumí), jsme vyjeli na vrchol. Sjezdovky a hlavně lanovky nic moc, vlastně jediné použitelné jet gondolou na vrchol a sjet přílehlými sjezdovkami zpět do údolí a opakovat. Jestli se na Aspen Mountain sjíždí celebrity kvůli lyžování, tak je tedy upřímně lituji :). Ten den tam nebylo nijak moc sněhu, místy pod manšestrem prosvítala hlína a měli jsme co dělat při vyhýbání se kamínkům. Uprostřed jedné ze sjezdovek byl fotograf, který fotil lyžaře na sjezdovce, takže po zjištění této skutečnosti se Milčiným středem zájmu stalo projet kolem fotografa.

Končili jsme v 15:30, kdy končí lanovky. Dali jsme si teplý cider a zašli se podívat na fotky ze svahu. Milka si za \$39.11 objednala svojí fotku.

Pak jsme došli k busu, Milka si v čase čekání na bus skočila pro nějaké suvenýry (\$21.70), a než se vrátila, bus už byl přistavený. Šinuli jsme se kolonami na parkoviště, kde jsme naházeli lyže do auta a vrátili se do Aspenu vrátit půjčené lyžařské vybavení a vyzvednout Milčinu profi fotku (od SharpShooters) z lyžování.

Vrácení lyží a vybavení šlo ráz na ráz, pouze naskenovali čárové kódy a na nic víc se neptali :). Neměli jsme lyže pojištěné, tak jsem se trochu obával, co řeknou na ty rýhy ve skluznici, ale tam na to nikdo ani nekoukl. Dokonce jim bylo i jedno, že jim tam přímo na místě odpadla z Milčiné helmy měkká výstelka, která má být správně přidělaná na pevno.

Sedli jsme do auta a vyrazili 350 mil směr Monument Valley. Z Aspenu se šinula dlouhá kolona aut, hlavně kvůli semaforům. Cestou jsme se stavili na večeri ve fastfoodu Arby's a pro benzín (\$3.06 za galon, celkem \$50.00).

Cestu jsem z velké části prospal, ale u Monument Valley jsem byl dost vzhůru na to, abych si udělal noční fotku. V půl jedné ráno jsme přijeli do hotelu přímo v Monument Valley (díky pokročilé hodině jsme neplatili \$5 za vjezd), který tam v době naší předchozí návštěvy ještě nestál. Dostali jsme pokoj 217, který má, stejně jako všechny ostatní pokoje, výhled přímo na slavné "rukavice".

18.12.2010, sobota

Vzbudili jsme se v 7, abychom stihli východ slunce. Roztáhnul jsem záclony a – bílo! Ale to horší a absolutnější bílo – totiž mlha. Zkusili jsme snídani, na kterou jsme dostali \$5 slevu, ale byla jen anglická za \$8 - \$15, tak jsme to vzdali a já došel do auta pro zbytek cupcaků. Na parkovišti jsem se dál do řeči s indiánem, který ale pouze žebrol o pět dolarů, prý na jídlo (ale nabídnutým cupcakem dle očekávání pohrdnul :)

Počkali jsme hodinu a půl, ale mlha se prakticky ani nehnula, tak jsme se naskládali do auta a vyrazili.

Zkusili jsme po nezpevněné silnici k rukavicím dojet, ale mlha byla všudypřítomná. Tak jsme to vzdali a při výjezdu zjistili, že mlha je jak na potvoru jen v Monument Valley.

Brácha je nastydlý už pár dní a včerejší vymrznutí na pomalých lanovkách v Aspenu se stalo "osudným" Milce, takže jsou nachcípání oba a v autě to vypadá jak v čekárně u doktora :).

Benzín jsme brali za \$42.50. Na oběd jsme se zastavili ve fastfoodu Jack in the Box (\$21.73) v arizonském městě Page, kde jsme v létě 2008 dvě noci bydleli.

Tři míle odtamtud je tzv. Horseshoe Bend, kde řeka Colorado River vytváří obrat ve tvaru podkovy. Znamenalo to ale zdolat cca kilometr tam i zpátky v červené zemině pískové konzistence. U auta nám pak indián nabízel lapače snů.

Na to, že to celé je v zásadě poušť, bylo dost vlhko. Mraky byly nízko, typická červená půda byla blátivá. Projížděli jsme neuspořádanými indiánskými vesničkami, kde ale mustang byl maximálně vůz od Fordu a tee-pee nahradily mobilheimy. Projížděli jsme oblastí Navahů a Hopiů.

Dále jsme pokračovali podél náběhu na Grand Canyon, směrem na město Albuquerque (albykerký) v Novém Mexiku. Do tohoto státu jsme dorazili kousek po páté odpoledne a v 17:40 jsme najeli na Interstate I-40 East. V plánu máme 17:55, ale nabrali jsme přes hodinu zpoždění, takže brácha nahnal nějakých 90 minut.

Ještě před tím jsme v Arizoně projížděli oblast, kde bylo oproti jiným částem středozápadu dost sněhu. Kolem nás sice nebyly žádné kopce či hory, ale přesto jsme byli více než dva kilometry nad mořem. Tou dobou také začalo mrholit a přestalo až na Interstate.

Kamionáči v USA jsou při předjíždění snad ještě větší idioti, než u nás. Dále zdržují oblasti označené jako "safety corridor", kde jsou případně pokuty dvojnásobné. To ostatně platí i při práci na silnici, pracuje-li se.

Vzbudil jsem se, když už jsme byli v Albuquerque a právě jsme projížděli kolem vzdálených barevně nasvícených mrakodrapů.

Složitě jsme dojeli na letiště, kde má pobočku půjčovna aut National Car Rental. Tam jsem se zapsal jako druhý řidič.

Stavili jsme se na záchod a koupili si tam Slim Jima (\$3.75). Pokračovali jsme do Walmartu, doplnit zásoby (\$22.64). Pak jsme vyrazili na plánované ubytování. Kousek za Albuquerque, kde byla kupodivu hromada sněhu, jsem převzal kormidlo.

Povedlo se mi pořádně vycucnout nádrž a benzín jsme brali dost na poslední chvíli. Bráchovu debetní kartu požrala až asi čtvrtá pumpa. Shell debetky nebere vůbec, takže u něj můžeme tankovat jen za hotové. U první Shellky, kterou jsme tu zkusili, foukal neskutečný vítr. U první benzínky se nám povedlo nabrat jen za \$10.00, u další jsme brali za \$41.50.

Do Tucumcari k motelu The Historic Route 66 Motel jsme dojeli kousek před půlnoci. Kupodivu na recepci ještě někdo byl a měli poslední volný pokoj. S wi-fi a snídaní v ceně za \$47.46 je to jedno z nejvýhodnějších ubytování, co jsme měli.

Spát jsme šli v půl jedné.

19.12.2010, neděle

Vstávali jsme v 6:50 a po sedmé šli na snídani. Byla chudší, ale měli vše, co jsme od snídaně očekávali. Zapovídali jsme se s paní domácí a dozvěděli jsme se, mimo jiné, že v motelu byl zájezd Čechů na motorkách (tyto zájezdy pořádá třeba CK America Tours).

Vyráželi jsme před devátou. Stavěli jsme v několika obcích, kterými vede Route 66, a fotili zbytky zašlé slávy. Je to již 25 let, co se jezdí po přilehlé I-40, a je to znát. Chtěli jsme se kousek po Route 66 projet, ale po chvíli na ní skončil asfalt. Tak jsme se nejkratší cestou vrátili na Interstate. Konečně jsem na Route 66 řídil i já, když se mi to posledně nepoštětilo.

Zastavili jsme u údajně největšího kříže na severní polokouli. Kolem něj byly v bronzu vyobrazeny výjevy z ukřižování Ježíše Krista, poslední večeře Páně, kopie Turinskeho roucha atd. a celé to bylo fakt moc pěkně udělané.

Vjeli jsme do Texasu v části zvané "panhandle" (úplně na severu státu) a před obcí Amarillo jsme navštívili Cadillac Ranch, což je několik posprejovaných Cadillaků zahrabaných šikmo na stojáka v poli.

Na oběd jsme se stavili v bagetárně Subway (\$16.20) a poté sedl za volant zase brácha.

Jeli jsme přes území Čerokyjů a Čejenů. Bylo docela teplo, skoro jasno, takových 50-60°F. Bohužel náš Ford Edge nemá, nevíme proč, teploměr.

V obci Elk City jsme navštívili muzeum Route 66. Zaplatili \$3 na osobu vstupné a shlédli krátký film o historii silnice. Pokračovali jsme do expozice s artefakty souvisejícími s dobou a místem, včetně aut. Apk jsme zašli do takového malého skanzenu, kde bylo možné nahlédnout do dobových budov – lékař, škola, pohřební služba atd. Uvnitř to bylo moc pěkné, ale fasády mnoha budov svou umělostí připomínalo zábavní park Universal Studios nebo Disney World. V budově s dalšími expozicemi jsme ochutnali domácí cider (teplá jablečná šťáva) a vánoční cookies. Hlavní hřeb byl ale Santa Claus s chotí, který sice nejprve nechápal, proč se k němu tak hrneme, ale po vysvětlení byl rád, že byl "náš první" :). Poté jsme prošli zbytek skanzenu a prohlídku zakončili v expozici farmaření.

Další muzeum Route 66, o pár desítek mil dále v Clinton, bylo v neděli a v pondělí zavřené, tak jsme akorát udělali několik fotek přes sklo a pokračovali dále.

U benzinky Phillips 66, která k Route 66 tak nějak patří, jsme brali za \$45.00 benzín a umyli okna. Pak jsem ještě zaběhl do Walmartu koupit vodu, protože z těch fastfoodových nápojů jsme už přeslazení (\$1.95).

Projeli jsme Oklahoma City a zamířili k obci Tulsa. Odtamtud jsme pokračovali směr obec Joplin a cestou minuli velkou postavu indiána (neviděli jsme) a zastavili se u kdysi největšího McDonalds na světě. I jeho doba největší slávy již odezněla... Cestou jsme 3x platili mýto: \$4.00, \$0.50 a \$4.00.

Po deváté jsme dorazili do obce Carthage, kde jsme se za \$61 na noc ubytovali v motelu Carthage Inn.

20.12.2010, pondělí

Vstávali jsme v 6:50. Nasnídali se v motelu a vyrazili. Projeli jsme skrz vesnice plné polorozpadlých domů. Tankovali jsme za \$47.00.

Projeli jsme Kansas City a pokračovali na východ do St. Louis. K obědu jsme měli nudle od Číňanů za \$48.00 (to je moc, máme účtenku?). Další tankování bylo za \$15.19. O něco později jsme se stavili ve Starbucks a ochutnali vánoční Eggnog Latté (vaječný koňak) za \$10.00. No, nic moc, chutnalo to jak kdyby v tom vyprali ponožky...

V St. Louis jsme koukli na slavný oblouk, který jsme ale obdivovali a navštívili již předloni, přešli Mississippi a zastavili jsme se na místě bývalého ghetta, bytového projektu Pruitt Igoe (takový náš větší Chanov). Domy ale byly dávno zbourány, tak mě zajímalo, jak to tam vypadá teď. Je tam škola a plno černochů.

Na večeri jsme dorazili do kentuckého Paducahu a hledali all-you-can-eat KFC buffet. Bohužel v obci už nic takového není, ale našli jsme KFC Buffet v nedalekém Metropolis (stát Illinois, kousek od Paducahu). Za \$19.00 jsme se najedli k prasknutí.

Projeli jsme kousek nočního Nashville, natankovali za \$50.00 a ubytovali se v EconoLodge na severu Nashville, pokoj 134, cena \$55.50.

21.12.2010, úterý

Vstávali jsme opět v 6:50. Moc jsme nesnídali, protože včerejší večeře v KFC byla mohutná :).

Znovu jsme projeli Nashville, tentokrát za světla, a pak se vydali na jihovýchod do Atlanty. Na dálnici uklízeli vězni, což bylo oznámeno příslušnou dopravní značkou. Pochopitelně všichni černí :).

Začalo mrholit a později i pršet, to jsme právě vjeli do Apalačského pohoří nedaleko Great Smoky Mountains.

Absolvovali jsme malou zajižďku do státu Alabama (odškrtnuto :) a pokračovali do Atlanty.

V Atlantě jsme dojeli k sídlu the Coca Cola Company a hned poté k sídlu CNN. Viděli jsme rodný dům Martina Luthera Kinga a na oběd se stavili v Ikea, měli jsme masové kuličky (jak jinak :) za \$18.118 a obchodní dům prošli. Ano, všechny jsou stejné.

Vyrazili jsme na severovýchod po pěti až sedmiproudé Interstate, směr hlavní město, kam máme dojet zítra odpoledne. V autě teď posloucháme hlavně rádio a blížící se Vánoce se nezaprou (v USA "svátky", kvůli multikulturnosti - jinak by museli řešit ramadán, chanuku, kwanzu, Čínský nový rok a další). Kromě vánočních písniček se množí i vánoční reklamy. Cestou jsme zase tankovali, tentokrát za \$47.00.

Večeřeli jsme ve fastfoodu Hardee's (\$19.29) a zastavili se na nákupy v Concord Mills Mall. Milka si tam koupila sportovní tašku Nike na všechny své letáčky a mapky a jejich přepravu domů (\$21.54). Bráchovi pak trvalo skoro hodinu, než si vybral kalhoty a vystál frontu u pokladny. Severní Karolína jako bývalá otrokářská velmoc se nezapře, černých je tu víc, než bílých. Prošli jsme mall kolem dokola (nový typ, do letoška jsem neznal a letos již druhý) a došli k autu.

Dojeli jsme do nedalekého motelu EconoLodge v Kannapolis, máme pokoj 132. Sice je v něm trochu cítit stáří, ale za \$57.93 to není špatné.

22.12.2010, středa

Po snídani jsme vyrazili do DC, stavili jsme se v hlavním městě Virginie a fotili tamní kapitol. Na Interstate I-95 byly kolony, ale měli jsme časový náskok, takže pohoda. Natankovali jsme za \$49.00.

Na oběd jsme se stavili v Chick-fil-A, konkurenta KFC. Neměli zrovna málo míst k sezení, ale měli prakticky plno. Není divu, bylo to fakt moc dobré, i když docela malé porce.

V DC jsme zaparkovali v P+R, které jsme měli vyhlédnuté (stanice Anacostia), a metrem se za \$11.10 dopravili do centra (1 jízda \$1.85). Byly to pouhé 4 stanice, i když jsme museli kus pěšky. Došli jsme do White House Visitor Center, které jsme si konečně, po 2 předchozích neúspěších prohlédli. Je to sice jen návštěvnické centrum, ale jako neameričané se rozumným způsobem blíž k Bílému domu nedostaneme, Američané musí požádat přes svého kongresmana či senátora, ostatní přes ambasádu své vlasti.

Pokračovali jsme ke stromku před Bílým domem (ještě za světla) a samozřejmě udělali i pár fotek Bílého domu. Počítal jsem s tím, že bude vidět křídlo, ve kterém je oválná pracovna, ale mají ji dobře schovanou :) Kolem stromečku jezdily zahradní vláčky a kolem dokola byly menší stromečky, za každý stát jeden. Nechyběla Santova dílna, ale pouze pro děti do 12 let.

Obešli jsme Bílý dům zezadu, kde křídlo již vidět bylo, ale také nic moc. Ale hlavně tam byla asi tak 10x slabší ostraha!

Došli jsme na náměstí/kruháč Dupont Circle, kde jsme se zastavili ve Starbucks, a k soše Tomáše Garrigua Masaryka (už za tmy).

Pokračovali jsme další cestou přes památník Vietnamské války k Lincolnovu památníku. Přes památník Korejské války a podél Reflection poolu a došli k Washingtonovu monumentu, odkud jsme fotili US Capitol. Vrátili jsme se ke stromku a Bílému domu za tmy. Zamířili jsme zpět na metro a cestou jsme si koupili za \$10.50 hotdogy. Došli jsme na metro a vrátili se do auta.

Při výjezdu z parkoviště nám ale závora nebrala debetní kartu a jinak to zaplatit nešlo (teda šlo - šekem nebo bankovním převodem), tak nás nakonec pustili bez placení. Tentokrát vůbec jsou s debetními kartami problémy, k benzínce Shell se přidal další obrovský řetězec - Chevron (posledně jsme skoro jinde netankovali). Nakonec se nám natankovat podařilo – za \$40.01.

Odškrtnli jsme si stát West Virginia a teď jsme v motelu Super 8 ve městě Thurmont v Marylandu, pokoj 116. Ubytování stálo \$76.27.

23.12.2010, čtvrtek

Vstávali jsme v 7:30 a o hodinu později vyráželi. Projeli jsme bojiště u Gettysburgu, projeli kolem hlavního města Pensylvánie Harrisburgu. Zastavili jsme se v King of Prussia, což je největší mall na východním pobřeží. Nechali jsme si tu vyrobit za \$14.83 vánoční ozdobu. Stavili jsme se take na focení kapitoly v hlavním městě státu New Jersey Trentonu. Podívali jsme se na Princetonskou univerzitu a po I-95 a Lincoln Tunnelem dojeli do NYC. Mýtné jsme platili 2x – nejprve \$2.95 a potom \$?.??.

Brácha si vyzkoušel řízení v "pořádném provozu", jak se sám vyjádřil, a stylem jízdy si nezadal s domorodými taxikáři ;-). V pul čtvrtě jsme se šli ubytovat do Carter Hotelu. Máme pokoj 1502, 15. patro (z 24 celkem).

Přesné místo pro vrácení auta bylo v navigaci špatně a tak se to podařilo až napodruhé, když jsem se k brachovi přidal s rezervačním papírem. Tam jsme zaparkovali na posledním volném místě a pracovnice obešla auta, aby zkontrolovala stav. Vše bylo OK. Najeli jsme 4096.9 mil = 6593.3 km (13856.3 mil - 17953.2 mil).

Vrátili jsme se do hotelu, zateplili se a vyrazili do docela mrazivého, přelidněného (Vá)nočního New Yorku a jako tisíce dalších lidí kolem jsme se vyfotili s proslulým stromečkem u budovy GE Building Rockefellerova centra, jehož vrcholek zdobí obrovská hvězda od Swarovského (který se narodil a vyrůstal u nás).

Poté byl ale nejvyšší čas vydat se do sportovní haly Madison Square Garden, kde nás čekalo utkání mezi New York Rangers a Tampa Bay Lightning.

Prošli jsme zběžnou prohlídkou zavazadel a poté kontrolou lístků. Lístky jsou pravé, prošli jsme :). Kolem nás se valily davy fanoušků v dresech Rangers. Hromada jich stala frontu na Prime Rib (vyšší roštěnec), já jsem si dal Budweiser, Milka vodu a minipizzu, to vše dohromady za \$22.00, brácha si dal taky Budweiser za \$9.50.

Stadion byl impozantní. Asi protože jsem si uvědomoval významnost, resp. světoznámost této arény, plus na žádném sportovním utkání jsem v uplynulých asi tak 17 letech nebyl (v 1993 jsme v USA byli na baseballu). Usadili jsme se a vychutnávali atmosféru. Po stadiónu chodili chlápci a nabízeli cukrovou vatu, hotdogy, pití a tak. Naprostá většina z tisíců návštěvníků byli běloši (!).

Měli jsme úžasný sportovní zážitek, protože hosté vyhráli 4:3 až na desátý samostatný nájezd (během zápasu jsme viděli celkem šest gólů, což byl dost nadstandard). Bohužel lidi že čtveřice hned před námi se stále zvedali, různě chodili na záchod, pro jídlo, pro pivo...

Zapluli jsme do hotelu a šli spát. Snad nás nesežerou štěnice :)

24.12.2010, pátek

Opět tu máme slunečno a nikde žádné štěnice. Vstávali jsme standardně v 6:50, zastavili se na snídani v McDonalds na sedmé Avenue (\$19.78) a na osmou jsme dorazili ke vchodu na vyhlídkovou plošinu GE Building Rockefellerova centra, nazvanou "Top of the Rock". Vstupenky jsme již měli, takže jsme pouze prošli standardní bezpečnostní kontrolou a nastoupili do rychlovýtahu. Skrz strop bylo vidět do nasvícené šachty a navíc jak jsme stoupali, byly na strop promítány různé důležité události historie.

Vyhlídková plošina je třípatrová, což jsme zjistili až na místě. Byla krásná viditelnost, z jedné strany se majestátně tyčil Empire State Building a z druhé se do dálky táhl Central Park.

Zastavili jsme se v suvenýrech, kde jsem si za krvavých \$50.99 koupil 4D puzzle mapy Manhattanu, do které se následně zasadí přiložené plastové mrakodrapy. Už jsem to obdivoval včera, ale tam to stalo o \$10 víc.

Došli jsme si na WC, které je o patro níže a je obsluhováno vlastním výtahem (!). Milka si ještě koupila knížku za \$10.72 a pak jsme rychlovýtahem sjeli zpět do přízemí, opět jsme mohli koukat nahoru do šachty s projekcí na strop výtahu. Zastavili jsme se v přízemí v suvenýrech, kde si Milka koupila kabelku s nápisy „New York“ – prakticky stejnou, jakou si koupila v Praze s nápisem „Prague“. Kolem Rockefeller Tree a přilehlého bruslařského kluziště jsme vyrazili na Pátou Avenue.

Po ní jsme došli do Apple Store, který je nejprestižnější pobočkou firmy Apple. Tam jsme si "hráli" a také rozmrzali.

V Central Parku jsme koukli na bruslařské kluziště Wollman Rink a dohodli se, že se tam 29. prosince zastavíme zabruslit si. Není to sice úplně zadarmo, ale za ten zážitek to stojí. Těžko říct, kdy jsme bruslili naposledy :)

Došli jsme k hospůdce McGees Pub, podle které byl udělán McLaren's Bar v populárním americkém seriálu How I Met Your Mother, ale dovnitř jsme nešli. Možná příště ;-)

Kolem Carnegie Hall jsme dorazili zpět na Times Square a zpět do hotelu. Asi 10 minut před termínem jsme provedli check-out a s kufry, batohy a taškami se vydali do tří bloky vzdálené autopůjčovny. Jakmile jsme vlezli na recepci, začaly se na nás sypat nabídky na dopravu na letiště, a venku na ulici k tomu přibývali taxikáři, ale našťastí to netrvalo dlouho.

V půjčovně šlo všechno hladce a byl nám přidělen Nissan Altima 2.5S. Nabízeli nám Nissan Maxima za příplatek \$10 denně, ale to jsme po krátké úvaze odmítli.

Dojeli jsme na Lower Manhattan a při cestě to brácha taxikářům už natíral ;-). Prý jako atrakce dobrý, ale jinak by se z toho musel zbláznit. Je to holt jak arabské státy, každý jezdí, jak může a na čáry se moc nehledí.

Projeli jsme Holland Tunnel do New Jersey a jeli směr Easton v Pennsylvánii, kde bydlí sestřenice. Cestou jsme se stavovali ve White Castle, kde ale neměli info o menu (zde "combo"). Navíc pracovníky od strážníku dělilo neprůstředné sklo a pytlíky s burgery se vydávaly skrz box se dvěma dvířky - prostě jak v bance.

Proto jsme se rozhodli pro jiný fast food - Sonic Drive-in. Nebyl úplně po cestě, ale bylo optimální počasí. To je restaurace, kde zaparkujete na vyhrazeném místě, u kterého je menu, interkom a terminál na platební karty. Objednali jsme si, zaplatili \$22.67 a čekali dlouho, možná čtvrt hodiny. Pak nám maník na kolečkových bruslích přivezl jídlo a bylo to moc dobré.

Navigace v iPhone občas selhává, což nás v tomto případě stalo \$0.75 na mýtném, které jsme mohli objet.

Ve čtyři jsme dorazili do Eastonu. Přivítal nás William, přítel sestřenice Rhey. Uvnitř už byla Kira, Rhea dorazila po chvíli a nakonec přijela i teta se strejdou.

Mateřská školka kluků je u táty Billa a dorazí až zítra. Bude klidný večer :). Pak se řešilo jídlo, koukali jsme na televizi, vyrazili po okolí fotit vánočně nazdobené americké domy a povídali si.

Večer jsem se strejdou dojel k Billovi (bydlí jen pár mil odtud) pomoci mu otočit fotbálek, který klukům montoval jako vánoční překvapení. A když už jsme tam byli, pozval nás dál na kus řeči.

Spát jsme šli kolem půlnoci.

25.12.2010, sobota

Merry Christmas! Vstávali jsme kolem půl deváté. K snídani jsme měli wafle se vším možným a kávu z Wawa. Teta od rána stala u plotny a pořád něco kuchtila, protože je to její způsob relaxace (ona sama víceméně nic nejlí).

Navštívili jsme Wallgreens, což je takové Droxi o velikosti většího supermarketu, kde jsme si vybrali pár věcí – Milka dva andělíčky jako dárek pro mámu a babičku, gumičky do vlasů a brácha vánoční ponožku na krb a nůžtičky. Protože jsme tetě půjčovali nějaké menší bankovky jako dárek pro kluky, zaplatila útratu za nás.

Dárky jsou pod stromečkem a punčochy zavěšeny nad krbem. Jak krásně americké! :). V poledne Rhea zajela k Billovi pro kluky a nastalo pozdvižení :). Zrovna jsem fotil punčochy nad krbem, když tu náhle vtrhlo do domu pět tornád a hned se řítily ke stromečku :) Tornáda ovšem věděla, že se mohou pokochat pouze pohledem, protože nejprve je na řadě focení.

Jakmile ale cvakla poslední fotka, nastalo pravé boží dopuštění. Bylo docela složité sledovat ten všechen mumraj, transfery papírů z dárků do připraveného černého pytle, který měl na starosti William (Rhey přítel). Přisun dárků probíhal v několika vlnách a obsahoval videohry, auta na dálkové ovládání, Beyblade, angličáky Matchbox vč. patrové garáže, boxující roboty (příznivci Futuramy jistě znají) a další. Dospělí stáli opodál, a buď se přímo podíleli na distribuci dárků, nebo jen přihlíželi. S Milkou jsme se shodli, že takový chaos jsme asi nikdy neviděli :) Však je tu 5 dětí, 8 dospělých a 4 psi. Zaujalo mě, že na dárkách bylo napsáno, od koho jsou, ale zdaleka ne na všech bylo "Santa".

Pak se uklidily papíry (na převazování stužkami si tu nikdo nehraje) a kluci si začali hrát s novými přírůstky (třeba super hra Kirbys Epic Yarn) a my samozřejmě s nimi :).

K obědu byl naplátkovaný krocan, nádivka (stuffing), bramborová kaše (mashed potatoes), sladké brambory (sweet potatoes - neslazené, prostě taková odrůda), hrášek v krémové omáčce (cream peas), brusinky (cranberries), šunka ze včerejška a eggnog (není to úplně vaječný koňak, protože standardně neobsahuje alkohol).

Odpoledne jsme se strejdou a s Milkou zajeli do Wawa pro další eggnog, protože k obědu měl každý ani ne půl skleničky. Cestou jsme se zastavili na prohlídku nedaleké college (vysoká škola, v USA podle všeho všeobecné a zaměření se volí až skladbou předmětů).

Teta s Kirou se navečer vracely do NJ, my jsme zůstali a pomohli strejdovi prohodit jeho útočiště v mrazivém suterénu s hernou kluků v přízemí, aby měl kloudné místo na spaní. Po přesunu vypadala strejdova ložnice docela útulně.

Rhea měla původně na noc odvést kluky zpět k Billovi, ale sešlo z toho, takže jsme si dál hráli s klukama a spát šli kolem deváté. Zrovna jsme chytili začátek Home Alone (Sám doma), tak jsem neodolal :). Já s Milkou jsme spali ve strejdově nově umístěné posteli, strejda se rozhodl pro pohodlné TV křeslo a kluci včetně brácha usnuli na sedačce v obýváku u 50" LCD televize.

26.12.2010, neděle

Kluci kolem osmé začali zase řídit, bráchu vzbudili dřív a nás o něco později. Začali jsme se pomalu balit. K snídani jsme měli munchkins (koblihové kuličky) od Dunkin Donuts, bagely, a já později ochutnal Corn Dog. Je to párek na špejli ve strouhance (i když tento popis je jen obrazný a těžko takhle říct původ toho všeho :)

Po desáté jsme měli sbaleno, naskládali jsme věci do auta, rozloučili se a vyrazili opět na cesty. Protože jsme "zdrhli" o cca pět hodin oproti plánu dříve, zajedeme si cestou do Lake Placid podívat se do bývalého hornického městečka Centralia, kde již po desetiletí neuhasitelně hoří v podzemí obrovské zásoby uhlí.

Tam jsme dorazili zhruba v půl jedné a nafotili dýmající krajinu, čadící z drobných průduchů v zemi. Asfaltové silnice nahradily štěrkové, takže popraskaný asfalt byl tentam. Vzduch byl ale docela dobrý, jen občas zavanulo teplé vlhko s vůní síry. U průduchů byl vzduch vyložené horký, venku bylo cca -6 C.

Na oběd jsme se stavili v Pizza Hut, kam jsme dorazili ve dvě a objednali si každý svou medium pizzu (large byla o dva palce větší). Čekání jsme si krátili vyplňováním hádankových papírových prostírání pro děti.

Během hodiny jsme zdolali dohromady dvě že tři pizz a zbylé kousky jsme si zabalili do krabice, kterou jsme si nechali k tomuto účelu přinést. Platili jsme \$39.83.

Jakmile jsme vyjeli, začalo sněžit. Již ráno jsme byli upozorněni, že pro oblast NYC až Boston bylo vydáno varování před blížícím se blizzardem.

Cesta ubíhala pomalu, na Interstate I-87 na Albany se po uježděném sněhu jelo 40 mph místo 65-75, co by se tu jelo normálně. Navíc Američané se zásadně drží v levém pruhu, který ideálně jede stejně rychle, jako pruh pravý. Silnice bývají důkladně prosolené, stejně jako auta po nich jezdící. Jenže na sůl byla moc zima. Poslouchali jsme rádio WCZX 97.7 a tam hlásili, že varování platí do zítřejšího odpoledne a že kdo nemusí, ať nikam nejezdí. Bezva! Cestou jsme minuli několik pluhů, ale kvůli hustému sněžení byla silnice za chvíli zase zapadaná. Kromě toho foukal docela silný vítr. No - a když jsme měli před tím půjčené SUV 4x4, tak jsme chodili v mikínách! Grr.

Cestou jsme zase brali benzín, tentokrát za \$45.00. V půl sedmé jsme dorazili do Albany, zaplatili mýtné \$4.15 a po suché Interstate a bez sněžení pokračovali rychlostí 75 mph dále na sever.

Ve čtvrt na osm bylo 15°F, o hodinu později 10°F. To jsme akorát kolem tyčících se skokanských můstku dorazili do Lake Placid, kde máme pokoj 123. Původně jsem dostal 223 a dost jsem čuměl, když mi po chvíli snažení překonat vstupní kartou dveře pokoje přišel otevřít jakýsi chlápek, jestli mi prý může s něčím pomoci. Ukázal jsem mu papírové pouzdro na karty s nadepsaným číslem jeho pokoje a on jen "Aha, tak ahoj, spolubydlící!" :) Každopádně motel Econo Lodge je moc pěkný a je v něm teplo.

Jen se trochu bojím zítřejšího počasí - hlášeno je -8 až -18°C...

24.12.2010, pondělí

Vstávali jsme do bílého a mrazivého rána. Přes noc napadlo takových 15 cm sněhu. Po snídani jsme se důkladně oblékli, naskládali do auta a vyrazili.

Všude bylo krásně bílo, což ale v důsledku znamenalo, že pořád někdo zdržoval. Málem jsme minuli odbočku na parkoviště, protože GPS opět ukazovala jinam.

Vylezli jsme z auta na již docela plné parkoviště a zamířili do hlavní budovy Main Base Lodge and Kids Kampus, kde se půjčují lyže a prodávají skipasy.

Za \$120.00 jsme si půjčili lyže (moje a bráchovy byly docela dobyté Rossignolly) a koupili permice (\$??), které tentokrát nebyly magnetické a tak se při každé kontrole člověkem se scannerem musela vyndávat.

Gondolou jsme vyjeli na vrcholek, kde zuřila solidní vichřice a spousta lyžařů měla problémy překonat počáteční nezalesněný úsek. Lidí bylo, dle očekávání, hromada. V gondole jsme jeli a prohodili pár slov s dvěma Poláky, kteří si postěžovali, že do USA stále potřebují víza.

Milčiny Elanky byly super, ale naše Rossignolly neměly skoro žádné hrany, což na čtých a stále se zvětšujících ledových plotnách byl docela problém. Kromě toho byla fakt zima. Budu-li parafrázovat jednu reklamu, tak: Půjčení lyží - \$40. Skipas - \$82. Vzít si všude vrstvu navíc - k nezaplacení! Bohužel byla taková zima, že ani rolák, kalhoty od pyžama a druhé rukavice mi nebyly nic platné. Milka měla úplně bílou špičku nosu (asi proto Whiteface = bílý obličej) a (to jsem nikdy předtím neviděl) od nosu dolů malý rampouch.

Kolem poledne jsme se šli ohřát do srubu, kde jsme si já s bráchou dali kávu (Dunkin Donuts) a Milka za \$6.00 čaj a hot dog. Zajedli jsme to donesenou energetickou tyčinkou Cliff Bar.

Když jsme se konečně zvedli a sjeli do údolí, zjistili jsme, že gondola na vrchol kvůli větru přestala jezdit. Za tohle si účtovat plnou cenu byla teda od nich pěkná drzost. Párkrát jsme vyjeli lanovkou, ale když jsme na čtyřsedačce vážně málem umrzli, vzdali jsme to. To byly zhruba dvě hodiny.

Vrácení lyží a výbavy šlo ráz na ráz. Uu skřínek jsme potkali Český hovořícího pána původem z Prahy, který již 25 let žije na Long Islandu a byl ve Whiteface lyžovat se svým malým americkým synem. Za chvíli jsme jeli směr Lake Placid. Tam jsme za \$0.50 zaparkovali a navštívili muzeum olympijských her ve třicátých a osmdesátých letech. Vstupné stálo pro všechny tři \$18.00 a Milka si tam za \$0.86 koupila dva pohledy. Nakoukli jsme i do haly, ve které se konal americký hokejový zázrak na ledě, odpovídající našemu Naganu.

Pokračovali jsme do Vermontu, trasa vedla přes jezero Champlain. Kvůli strženému mostu se vláda dohodla s provozovateli trajektu a v jižní části jezera zřídili čtvrtý přívoz, operující zdarma. Vyrážel mimo jízdni řád krátce po našem příjezdu a místo uvedených 15 minut jel sotva třetinu té doby.

Dojeli jsme do předrezervovaného hotelu Fairfield Inn by Marriot, natahali kufry do pokoje 201 a já s bráchou jsme se vydali na nákup (nejen) pití do Walmartu (\$31.95) a večeři v Taco Bell (\$11.00, chutí stále nic pro nás :). Milce jsme do hotelu dovezli jídlo od McDonald's za \$2.18.

Vrátili jsme se v osm.

28.12.2010, úterý

Vstávali jsme už v 6:00, protože do Stowe Ski Resortu nás čeká ještě 40 minut jízdy. Snídaně, sbalení a vykopání se nám trvalo přes hodinu, protože bylo potřeba v našem sedanu rozvrhnout místo pro tři páry lyží. Našel jsem na stojanu leták Stowe resortu, ve kterém měla námi (mnou :) vybraná půjčovna slevové kupony.

Do půjčovny Pinnacle jsme dorazili kolem osmé. Změřili nám nohu a přinesli přeskáče. Milce vyhovovaly, ale moje byly vlhké a bráchovy malé. Moje druhé byly lepší, ale brachovy měly shrnutou vložku. Vzal si až třetí pár. Mezi tím nám připravili lyže (Atomic) a hůlky. Ještě jsme poprosili o helmy a pak to šli nahoru zaplatit. Milka u pokladny objevila časopis Ski magazin, který v ČR odebírá a po kterém se sháněla už v Coloradu. Za každého se platilo \$32, což je v dané kategorii prakticky nepřekonatelná cena. Včera jsme platili \$40 za horší sadu. Kromě peněz pro mě chtěli i kartu, kterou projeli imprinterem - kvůli krytí škody či krádeže z naší strany. Celková útrata včetně časopisů dělala \$105.98.

Milka vymyslela rozložení věcí v autě, takže se to do něj kupodivu naskládalo všechno, byť bylo nutné mít něco na klíně.

Dojeli jsme na parkoviště, vybavili se a vyrazili k pokladně. Ta byla přímo ve spodní stanici kabinkové lanovky (vypadající jako kůlna). Koupil jsem skipasy (\$267.00), opět s čárovým kódem, a postavili jsme se do fronty. "Vylepšení" kontroly skipasu pracovníky resortu spočívalo v pouhé vizuální kontrole data na skipasu, žádné čtečky či turnikety. Díky oddělené frontě pro jednotlivce se osmikabinky plnily skoro úplně.

Horní stanice byla v mracích a bohužel zase dost foukalo a jak jsme později zjistili, i ledovek bylo požehnaně. Druhý kopec, spojený s prvním kabinkou, byl celý na slunci a tak tam bylo tepleji. Ale hromada začátečníků zase ztěžovala manévrování na svahu.

Před dvanáctou jsme se šli ohřát a utratili krvavé dolary za jídlo. Milka si dala Grilled chicken pasta a mně přinesla čaj. Zaplatila \$17.00. Brácha si pak došel pro jídlo taky. Na stolech sice bylo, že donesené jídlo a pití se nesmí, ale kdekdo to dělal a obsluha nevypadala, že by jim to nějak trhalo žíly.

Poté jsme ještě dvakrát sjeli druhý a třikrát první kopec a i stav sjezdovky nám dával najevo, že je čas zmizet. Ještě předtím jsme se ale v předposledním sjezdu stihli projet před aktivním sněžným dělem, takže jsme s Milkou vypadali jak sněhuláci.

Vrácení lyží opět probíhalo rychle a bezproblémově. Tady koukali na skluznici, ale ty škrábance nám odpustili :). Jen je zajímalo, jak jsme si to užili a jestli plánujeme v blízké době opět u nich něco půjčit, nejspíše kvůli slevě.

Narovnali jsme věci do kufru a vyrazili. Stavili jsme se u benzinky na záchod a omýt okna a světla, protože Američané solí na silnicích rozhodně nešetří.

Po šesté jsme přešli most do Maine a v obci Kittery se podle plánu otočili a zamířili na jih. Toll jsme cestou platili celkem 3x - \$1.00, \$0.75 a \$2.00. Večeřeli jsme v Burger King, severně od Bostonu, za \$16.32.

Pak jsme pokračovali dál. Ještě jednou jsme tankovali a v deset jsme dorazili do New Haven, kde jsme za \$72.79 ubytováni v motelu Super 8 v pokoji 212. Kufrы jsme přebalili tak, abychom měli co nejméně zavazadel.

29.12.2010, středa

Budíček jsem posunul na 7:30, protože spát jsme šli pozdě. Po snídani jsme jako vždy naskládali věci do auta a vyrazili na Yale University. Nejprve jsme omylem dorazili k New Haven University, ještě že jsem zachoval duchapritomnost :). Yale je nádherný a trochu mi připomíná Harryho Pottera.

Vyrazili jsme do New York City po interstate I-95 South. Všude bylo dost sněhu a tak to vypadá, že v NYC bude také. Později jsme se dozvěděli, že tu rádil největší blizzard poslední doby a starostu NYC Bloomberga kritizovali, že situaci nezvládl. To ale známe dobře :).

Když jsme uviděli ceduli „Welcome to Brooklyn“, tak jsme nažhavili foťáky. Projížděli jsme kolem obrovských mnohapatrových paneláků, polorozpadlých barabizen a ocelových konstrukcí.

Po mostu Triboro Bridge (\$5.50 toll) jsme dorazili na Manhattan a po expresní silnici na jeho východní části dojeli až k Wall Street, kde jsme dost bloudili, protože nejdřív já a pak i Milka jsme bráchu navigovali na stejný bod v navigaci, který byl ovšem špatně. Situaci ztěžovaly všudypřítomné jednosměrky a hromady sněhu. Některá auta byla úplně zapadaná! Lidé hamtali v rozbředlém sněhu a obrovských kalužích.

Nakonec jsme ale náš Holiday Inn Wall Street (ležící na Nassau Street) našli, ale nebylo moc kde zaparkovat. Kde bylo volno, tam byl sníh. Protože je ale Manhattan plný policajtů (asi kvůli svátkům), šel jsem se jednoho zeptat, kam máme zaparkovat. Určil místo, kam jsme původně chtěli, ale upozornil, že někdo musí zůstat v autě, kdyby někdo větší potřeboval projet.

Po zaparkování jsem se šel zeptat na recepci hotelu, jestli je kam dát kufry a po chvíli datlení do počítače mi usměvavá černá recepční oznámila, že náš pokoj je připraven a jestli si přeji check-in. Ujistil jsem se, že to není za příplatek a pak jsem coby člen jejich věrnostního klubu dostal malou láhev vody Poland Spring. No, alespoň mi ta registrace k něčemu byla :) Máme pokoj 702 (7. patro z 20).

S Milkou jsme vzali kufry, tašky a bágly, natáhli je do malé recepce a pak do výtahu. V sedmičce na nás čekala zrada v podobě vozíku pokojského postavenému přímo proti výtahu na chodbě, která byla jen o něco širší, než samotný vozík. Pokojský nám pomohl dostat několik věcí k pokoji a pak jsme je již svépomocí dali do nedalekého, malého a přitom prostorného a dost přetopeného pokoje.

Vrátili jsme se do auta a vyrazili do New Jersey. Po pár ulicích si brácha vzpomněl, že má důležitou věc v batohu, který jsme mu odnesli na pokoj. Nakonec se rozhodlo, že se po vrácení auta vrátíme do hotelu.

Bohužel od začátku jsme stáli v koloně a čas vrácení auta se blížil (bylo 11, vrácení ve 12). Dostali jsme se až ke staveništi na "Ground zero", kde náhrada za spadlá dvojčata, budova One World Trade Center, zvaná též Freedom Tower, již ční na úrovni ostatních budov. Dokončena má být za tři až čtyři roky a má být 1776 stop vysoká. K desetiletému výročí příští rok má být hotov památeční park se dvěma vodními nádržemi s vodopády po obvodu, v půdorysu původních věží.

Kus od Holland Tunnelu se to ale rozjelo a my byli za chvíli v New Jersey. Benzín najednou místo \$3.40 stál \$2.90, tak jsme natankovali za \$35.00, protože auto musíme vrátit s 3/4 nádrže. Protože brácha to podcenil, brali jsme pak ještě cca jeden galon za \$3.16.

Po Pulaski Skyway jsme dojeli až k letišti Newark a následovali cedula "Rental Cars Return". Skutečně nás zavedly, kam jsme potřebovali. Zaparkovali jsme, přemístili své zbylé věci do tašky (tu jsme naplnili, takže návrat do hotelu se hodí), vyřešili formality a došli na monorail AirTrain.

Přes všechny terminály letiště jsme dorazili až na vlakovou stanici a za krvavých \$24.75 koupili 3 jízdenky na vlak (Amtrak/NJ Transit) na Penn Station, což byla hned příští stanice.

Vlak přijel za chvíli, tak jsme nastoupili a bylo dost narváno. Vlak se coural a každou chvíli zacukal. Prostě hodno zaplacené částky :-/.

Na Penn Station jsme vystoupili a hned na vedlejší koleji za turnikety stála souprava podzemky PATH. Obsluha nám nabila MetroCard na tři jednosměrné jízdenky, což nás vyšlo na \$5.25, a co nejrychleji jsme skočili do soupravy, aby nám neujela. Jak to tak bývá, souprava tam čekala ještě nejméně pět minut :).

Měli jsme fajn místa u dveří, kde jsme dobře viděli ven (podstatná část trasy vede po zemi), ale hned na další stanici nastoupila hromada lidí, která nás "zatlačila" hlouběji do soupravy a my tak neviděli skoro nic. Věděl jsem, že má být vidět skyline Manhattanu, ale nakonec nebylo zas tak o co stát.

Nad okny byly obrazovky, které zobrazovaly reklamy, informace a pokyny jak na konečné co nejrychleji opustit stanici.

Dojeli jsme na konečnou stanici WTC, která leží přímo pod Ground Zero. Vylezli jsme na povrch do sněžného marastu a fotili staveniště. Pokrok od předloňska byl opravdu pozoruhodný, v porovnání s pokrokem mezi lety 2006 a 2008 (= prakticky nic).

Dorazili jsme na Nassau Street do hotelu a hodili na pokoj tašku s věcmi z auta. Připravili jsme se a na recepci jsem poprosil o informaci, kde je nejbližší stanice metra. Dostal jsem mapu, která nám pak dobře sloužila i dále.

Založili jsme si novou MetroCard (předchozí Milka nechala na pokoji a je to zdarma), nabili na \$10.00 s \$0.70 bonusem, a dojeli na Columbus Circle, což je jihozápadní roh Central Parku.

Skrz park plný sněhu jsme se dostali až na Wollman Rink, kde jsme se postavili do fronty na kluziště. Zaplatili jsme hromadu peněz (\$63.75) za vstup a půjčení bruslí, později ještě za zapůjčení skřínky. Obuli jsme se do ubohých modrých bruslí a dořapali na led.

Začátky nebyly nic moc, ale za celou dobu nikdo z nás nespádl. Zato jsme viděli dost jiných, kteří byli odváženi na vozíku k tomu určeném. Jó, pády na kolena už nejsou, co bývaly :).

Po docela krátké době nás vyhnali a půl hodiny uklízeli led vozítky firmy Zamboni. Poté jsme opět mohli na led a už nám to začalo jít. Po další chvíli se dostavila únava a já se dostal do stavu, že normální ježdění byla nuda a na testování nových věci jsem byl moc málo polstrovaný. Milka se ale odvážila učit se zastavovat smykem a taky se otočit na místě.

Led se uklízel tuším každou hodinu a půl, takže při příštím úklidu jsme to zabalili, přezuli se, vrátili zámek od skřínky a vyrazili mezi mrakodrapy, hledat něco k večeři.

Nakonec jsme se rozhodli zkusit McGees Pub, který jsem fotil posledně a který inspiroval autory seriálu How I Met Your Mother k vytvoření baru McLarens.

Měli všechny stoly obsazené, a tak jsme šli na bar a objednali si pivo (Coors Lite) a Milka colu. Platilo se okamžitě a než se tak stalo, už jsme měli v patře volný stůl. Hodili jsme na bar potřebný obnos a odebrali se ke stolu.

Z jídelních lístků jsme si vybrali (kluci McGees Burger, Milka Chicken Pot Pie). Během jídla přišlo na řadu další pivo, já si dál Blue Moon a brácha Samuel Adams Boston Lager. Moje bylo takové kalné a se stroužkem pomeranče na okraji (chutnalo mi), bráchovo bylo pivově hořké (chutnalo mu).

Celková útrata byla \$71.03 plus k tomu \$8.00 spropitné. Došli jsme na Times Square a zjistili, jak funguje vyzvedávání vstupenek na zítřejší muzikál. Podívali jsme se do dvoupatrového obchodu s M&M's, na který se stojí fronty a my nechápeme proč. Pokračovali jsme do obchodu World of Disney, hlavně abychom zjistili, jak si koupit vstupenky do Disney Worldu. Bohužel už tuto službu neposkytují. Také obchod je podstatně menší, než byl na Paté Avenue.

V suvenýrech jsme si ale s Milkou konečně koupili malé přívěšky ve tvaru jablíčka se skylinou Manhattanu (\$8.69). A protože Milka ztratila na bruslení své druhé (silnější) rukavice, koupila si v dalším obchodě nové a k tomu jsme přidali i ozdobu. Dohromady to stálo \$26.53.

Metrem jsme dojeli do hotelu (doplňili jsme \$2 na MetroCard a akorát to vyšlo) a po chvíli šli spát.

30.12.2010, čtvrtek

Vstávali jsme v půl desáté. Po obvyklých ranních úkonech jsme dočasně opustili hotel a vyrazili směrem k Battery parku, odkud odjíždí trajekty k Soše svobody.

Navštívili jsme Trinity Church (kostel sv. Trojice), který byl zatím vždy zavřený. Přímo před kostelem začíná Wall Street, tak jsme tudy pokračovali k Newyorské burze. Odtamtud to bylo už asi jen deset, patnáct minut chůze do cíle – Battery parku.

Ještě že jsme měli lístky již koupené, k pokladně se stála minimálně hodinová fronta. Nám stačilo vystát frontu dvou lidí a už jsme byli na řadě a měli jsme lístky v ruce.

Jenže na trajekt se stála daleko delší fronta, prý až tříhodinová. Neměřili jsme to, ale daleko od pravdy to asi nebylo. Čekání si Milka a brácha zkrátily hotdogem za \$6.00.

Bezpečnostní prohlídka byla u vybraných jedinců docela přísná, někteří se zouvali, jiní dávali do rentgenu mikiny, svetry, šály, čepice... Někteří pak naopak prošli jen tak.

Po nekonečné době jsme konečně byli na trajektu a snažili se mezi prvními dostat na ostrov, protože jsme chtěli stihnout i muzeum přistěhovalectví na Ellis Islandu a tam poslední loď odplouvá již v půl čtvrté.

Doběhli jsme ke stanu s bezpečnostní kontrolou před vstupem do podstavce, ale tam nám bylo řečeno, že musíme k rangerovi prokázat se fotoprůkazem, za což dostaneme na ruku identifikační pásky (wristbands).

To jsme udělali a vrátili se zpět ke stanu. Odevzdali jsme věci do lockeru (\$2.00) a prošli další bezpečnostní kontrolou. Proběhli jsme muzeem až ke schodům, resp. výtahu do horní části podstavce. Tam jsme ale byli vráceni zpět dolů, že máme navštívit jiného rangera, který nám dá instrukce. Tak jsme se opět vraceli.

Po vyslechnutí instrukcí jsme byli vpuštěni do podstavce (jinudy, muzeem jsme vůbec neprocházeli) a později do útrob sochy.

Spirálovité schodiště je úzké a strmé. Je z něj vidět zvlněný šat sochy a v horní části i tvář a žebřík do pohodlně. Než jsem se vydrápal nahoru, měl jsem toho docela dost (to musela být skrytá pomsta Francouzů Američanům, jinak to nevidím :)

Koruna je pak mrňavá, k okýnkum se vejde tak pět lidí maximálně. Pohled hlavními okýnky směrem k oceánu je nezajímavý, menšími bočními je ale krásné vidět Manhattan, pochodeň a dokonce kniha shora.

Protože nahoře začalo být plno (dorazili další lidé), byli jsme příslušným rangerem požádáni, abychom se vydali dolů. Po sestupu jsme udělali několik fotek z podstavce, poté jsme sešli dolů a obešli sochu zepředu.

Tam se mi Milka pokusila udělat podobnou fotku, jako mám z roku 1993, a za kontinuálního focení (bylo krásné azuro) jsme dorazili k právě přistavenému trajektu. Tam si Milka koupila vodu (hned za rohem jsme narazili na pítko) a já preclík.

Na Ellis Islandu jsme byli za chvíli a prošli muzeem. Větší část byla velmi nezajímavá a nudná, ale dozvěděl jsem se třeba, že drtivá většina ostrova je umělá, vytvořená navezením zeminy (landfill). Mezi ukázkovými dobovými zvětšenými neanglickými inzeráty jsem našel pár českých.

Návštěvu muzea jsme ukončili v obchodě se suvenýry, kde si Milka koupila knížečku na lisované peníky, pro mě ozdobu a já si koupil knihu (\$??). Za soumraku jsme vyšli čekat na trajekt. Fotili jsme Sochu svobody na oranžovém pozadí vytvořeném zapadajícím sluncem a opačným směrem Manhattan s oranžovým nádechem.

Trajekt nás pak dovezl zpět do Battery parku a po pár minutách chůze jsme zavítali do bagetárny Subway na večeri. Dlouhá fronta, ve které jsme chvíli stáli, byla na WC a když jsme se přesunuli do té správné, byli jsme hned skoro na řadě. Jídlo nás stálo \$12.??.

Po večeři jsme se přes Wall Street vrátili do hotelu a převlékli se. Pak jsme vyrazili do divadla na Broadway, resp. přímo na Times Square. Za \$13.50 jsme koupili jízdenku na metro a vyrazili na Times Square, kam jsme po chvíli dorazili metrem (expresní linkou).

Na Times Square začínalo novoroční peklo, lidí jak much a dav se skoro nehýbal. Uprostřed bylo několik pódíí a zkoušelo se.

Vyzvedli jsme lístky a čekali. Během toho jsme koupili suvenýrovou brožuru o muzikálu (West Side Story) a po chvíli začali pouštět dovnitř. Dost lidí přišlo v džínách. Od uvaděčky v naší sekci jsme dostali brožuru.

Měli jsme skvělá místa na prvním balkóně úplně vpředu a skoro uprostřed, ale po stranách byli mimo orchestr dva maníci hrající na bubny, triangl, xylofon atd., což občas přerušovalo orchestr, tudíž to docela rušilo.

Stejně jako hokej, i muzikál se zdá být zábavou hlavně pro bílé. Děj je postaven na příběhu Romea a Julie, ale je zasazen do novodobých reálií, kde nesoupeří rodinné klany, ale pouliční gangy. Jeden z gangů byli Portoričané, jejichž dialogy se vedly ve španělštině. O část vyprávění jsme tak kvůli jazykové bariéře a chybějícím anglickým titulům přišli.

Bylo to jako lyžování - fajn, ale naše je lepší :). Více se mluvilo a méně zpívalo, víc se tančilo a méně hrálo.

Po skončení jsme došli na metro a dojeli do hotelu. Spát jsme šli kolem půlnoci.

31.12.2010, pátek

Vstávali jsme až v půl jedenácté, protože příští noc bude se spaním složitější.

Převlékli jsme se a dobalili poslední zbytky. Já s bráchou jsme vyrazili na stanici metra Fulton St., která ale byla zavřená a nebyli jsme sami, koho to zaskočilo. Nikdo netušil, co se děje, ale ze zkušenosti z Prahy bych řekl, že jak začal sníh tát, nateklo jim do metra.

Zeptal jsem se tedy strážníka na radu a on nás poslal přímo na Chambers Street, kde staví linka metra A, která vede až k AirTrainu na letiště JFK, kde si auto vyzvedáváme.

Jednotlivé jízdné ukázalo \$2.50 (předpokládal jsem něco jako přírážku ve svátek či rush hour), tak jsme doplnili MetroCard na \$10.00, ale jízda stála \$2.25, takže nám paďoch na kartě zbyl.

Metro jelo podle nedělního řadu a tak jsme si na to správné áčko počkali dobře čtvrt hodiny. Linka A se totiž před koncem rozvětjuje, takže nebylo možné skočit hned do prvního vlaku linky A.

Cesta trvala dost dlouho. V Brooklynu alespoň vyjel nad zem, takže jsme mohli obdivovat polorozpadlé domy zasypané sněhem, chudinské čtvrti, projecty (velké paneláky coby řešení nedostatku bytů pro chudší vrstvu, které se pak většinou zvirtly v Chánov) a obrovské hřbitovy.

Vystoupili jsme na stanici Howard Beach JFK Airport a za \$5.00 (každý) si koupili lístek na AirTrain, obsluhující jak jednotlivé terminály letiště JFK, tak právě půjčovny aut a další zařízení. Protože terminál vrací maximálně \$6.00, nedalo se požadovaných \$9.50 dobít dvacetidolarovkou a menší jsme neměli. Zaměstnankyně metra mě poslala ke kolegyni, která mi za \$5.00 prodala přednabitou MetroCard na tuto částku (právě pro použití v AirTrainu) a na naši původní kartu jsme dohodili \$4.50, což jsme dohromady už dali. Z AirTrainu jsme vystupovali ve stanici Federal Circle.

V Nationalu jsme s mladým černochem řešili naši výpůjčku. Tentokrát je auto na mě. Zařídili jsme (pro jistotu) služby Roadside Plus, což je taková asistenční služba. Bohužel nebylo možné dopsat Milku jako dalšího řidiče bez její přítomnosti a potřebného podpisu, tak budeme muset do nějakého Nationalu ještě jednou. Jeho kolegyně nám pak na parkovišti dala vybrat mezi Dodge Chargerem, Chevroletem Impalou a Chryslerem Cruiserem.

Nakonec jsme vzali Charger, i když jsme o něj v mezičase málem přišli, protože se k němu nesádlili další příchozí, kteří si nakonec po svolení vybrali úplně jiné auto, než měli na začátku na výběr.

Sice nás asi sežere, ale je pohodlný, vypadá skvěle a výbavou, jakkoliv je mizerná, je srovnatelný s ostatními auty. Zase nemá teploměr a neměla ho ani Impala. To je nějaká nová móda!?

Ještě jsem skočil vrátit tužku, kterou jsme na připraveném papíru zaškrtali škrábance atd. a už jsme jeli. Projeli jsme Brooklyn, jeli kolem Flushing Meadows (dějiště tenisového US Open) a na Manhattan vjeli po Brooklynském mostu.

Milka mezitím posbírala po pokoji, co jsme tam nechali (šampon, pěnu na holení...) a odevzdala kufry na recepci k uložení do speciální místnosti. Pak prochodila finanční čtvrť, došla na břeh East River, podle které šla na sever až za Brooklynský most a skrz China Town se vrátila k Broadwayi a pak zpět k hotelu. My jsme jí mezitím dali vědět Tam si ve Starbucks zakoupila za \$4.95 jídlo a vrátila se do hotelu, kde jí byly po několika minutách vydány oproti lístečkům naše zavazadla. Když jsme parkovali u hotelu, Milka již s kufry čekala na recepci.

Naložili jsme kufry a vyrazili. Měli jsme hromadu času a, ačkoliv byl na programu Coney Island, raději ho nechám až těsně před odletem, protože to ráno máme odjíždět od tety, což nejspíše bude znamenat cca 6 hodin k zabíjení.

Hledali jsme nějaké Dunkin' Donuts na snídani k obědu. U prvního se nedalo moc dobře parkovat, tak jsme to zkoušeli dál, kde byla situace lepší. Takže jsme jich vzali 6 za \$???. Nemůžu si pomoci, ale mně ty koblihy opravdu přijdou menší...

Po silnici vedoucí podél západní strany Manhattanu jsme projeli třeba kolem muzea na letadlové lodi USS Intrepid, kde jsme byli v roce 2006 a od té doby prošlo renovací.

Naším cílem bylo známé divadlo Apollo Theatre v srdci Harlemu. Nechvalně známá čtvrt' ale vypadá typicky newyorský, pohybuje se v ní i spousta bělochů, Asiátů a různých přičmoudlých a celkově působí v pohodě. Je fakt, že NYC je nejbezpečnějším městem v USA s počtem obyvatel nad 1 milión.

Nejbližší pobočka National Car Rental byla nám známá na 42. ulici, ale kvůli uzavírce okolí Times Square bychom se k ní nedostali. Nakonec jsme vybrali pobočku u letiště La Guardia, kterou jsme pohodlně našli i díky jejich právě parkujícímu mikrobuse, který přivezl klientelu z letiště. Formality jsme vyřídili, jediným překvapením bylo, že po Milce chtěli platební kartu. Na co? Zato údajně potřebný podpis po ní nikdo nechtěl.

Už se pomalu začalo stmívat, tak jsme se vydali hledat místo, kde zaparkujeme před naším výletem na Manhattan. Cestou jsme minuli restauraci Zlatá Praha, která je takovým nejčestějším místem v New York City (nepočítaje konzulát a České centrum).

Pro přechod East River jsem vybral most Queensboro Bridge, takže jsme zaparkovali hned u něj. Přechod mostu byl nekonečný a jediným zpestřením byla lanovka Roosevelt Island Tram.

Byli jsme zhruba na úrovni jižního konce Central Parku, takže jsme se zorientovali snadno. Po Třetí Avenue jsme šli na jih (technicky jihozápad, protože Manhattan není úplně severo-jižně orientovaný, ale je našikmo). Lidí bylo docela málo.

Na večeri jsme se zastavili v McDonalds (\$???) a při žvýkání svého Angus Burgeru jsem si uvědomil, že je to moje poslední jídlo toho roku. No co, když v USA, tak burger :). Chtěli jsme si nechat doplnit zdarma kelímky colou, ale systém "free refill" v této oblasti prostě nefunguje.

Zastavili jsme se v suvenýrech, kde Milka objevila různé značky (registrační značky aut, názvy ulic atd.) se jménem Kelly, takže jsme kočičákovi jednu ceduli koupili (\$???) a pověsíme mu jí nad misky, aby bylo jasné, kdo že tam vládne :).

Přešli jsme na Pátou Avenue a všimli si hloučku lidí. Byla to kontrola policií před vpuštěním do oblasti Times Square a podle všeho byly vyžadovány jakési pozvánky. Ale tuto informaci nemám ověřenou.

Šli jsme zpátky na sever s tím, že na Times Square zkusíme nahlédnout nějakou Avenue či Broadwayí. Zavřené to bylo ale až do Central Parku, nějakých 10 ulic od náměstí. Tam se ukázalo, jak newyorská policie umí dělat chaos. Těsně před námi zavřeli přechod přes silnici, čímž jsme měli odříznutou předposlední cestu odtamtud a stalo se to tak slepým chodníkem. Jenže někdo vybrané skupinky pouštěl, další na to nechápavě zíral, třetí se je snažil zahnat zpátky...

Když jsme se dosyta pobavili a pochopili, že z toho už nic nebude, vrátili jsme se o ulici zpět a na dané místo došli jinudy. Dokonce jsme to obešli až do Central Parku, kam lidí také nepouštěli. Ale z jednoho místa tam bylo vidět na Times Square a díky rozhovoru nově příchozích jsem zjistil, že to kulaté světlo nad reklamou Toshiba je ona proslulá koule, která zatím seděla dole a poslušně měnila barvy, ale pak bude vyvezena po štangli nahoru a 10 vteřin před půlnoci začne být spouštěna dolů.

Nebýt cesty na Floridu a zatím dost mladé noci, asi bych na tom místě zakufroval. I když věřím, že tak v jedenáct už tam nebude naprosto k hnutí.

Vydali jsme se zpět k autu a prošli jednou naprosto čistou ulicí. Z pozorování jsme vytušili, že ulice se asi uklízí pouze když se tam něco natáčí, protože hromady černých pytlů s odpadky se vrší každý den a ne každý den je svoz. Některé hromady byly pomalu vyšší, než my. Tahle ulice ale neměla ani smítko, vajgl nebo tak něco.

Přes most jsme se vrátili k autu a vyrazili hledat místo, ze kterého si vychutnáme novoroční ohňostroj. Jedno takové jsem si již dopředu vyhlédl. Předtím jsme ale projeli Queens Boulevard a našli restauraci Wendys, která si coby McDowels zahrála v komedii Cesta do Ameriky.

Když jsme konečně zaparkovali přes vodu naproti budově OSN, měli jsme dvě a půl hodiny čas. Dvě jsme si dali na odpočinek a pokusy o spánek před cestou na jih.

Po půl dvanácté jsme vyrazili na molo a udělali pár fotek Manhattanu. Minuty utíkaly a najednou zbývalo jen pár vteřin a pak...

1.1.2011, sobota

... přišel Nový rok.

Sice byl slyšet nějaký neurčitý hluk, ale to bylo tak všechno. Oba ohňostroje, které jsme zaznamenali, byly z velké části kryty domy. Jeden někde u Battery parku, druhý někde u Central Parku, ale spíše ještě za ním. Ale jinak nic. Docela zklamání... Neva, nějaké rachejtle jsme viděli a zbytek je ostuda pořadatelů.

Nasedli jsme do auta a vydali se na konec té nejjihnější silnice v USA, na Key West s "mezipřistáním" ve Florida City (jižně od Miami), kde máme vyhlédnuté ubytování.

Po mostě Williamsburg Bridge jsme vjeli na Manhattan, pokračovali po Delancey St. a Broome St. a za chvíli jsme byli v Holland Tunnelu. Vyjeli jsme v New Jersey a po Pulaski Skyway dorazili k letišti Newark a najeli na placenou dálnici New Jersey Turnpike.

Před posledním sjezdem v NJ jsme tankovali (\$35.00), protože mají nejlevnější benzín v okolí. Charger papá jako SUV, ale přesně to těžko říct, protože nemá palubní počítač. Ale tři a půllitr si něco vezme, sekačku na trávu jsme nechtěli.

Na benzince jsem si vzal výtisk časopisu se slevovými kupony na ubytování RoomSaver a až později jsem si všiml, že je to na leden-únor 2011. Možná jsem tak byl jeden z prvních zájemců, kteří vytiskem listovali, když jsem si jej vzal v prvních dvou hodinách prvního ledna.

Po tankování předal brácha kormidlo Milce a ta řídila za pomoci Red Bullů až do svítání. Cestou zaplatila toll za NJ Turnpike (\$6.95), Delaware Memorial Bridge (\$3.00), Delaware Turnpike (\$4.00) a most u Washingtonu D.C. (\$2.00). Projela Delaware, kolem D.C. a Virginii. Já s bráchou jsme spali.

Milka projela celou nádrž a u koblihárny Krispy Kreme (\$???) a u benzinky (benzín \$38.79, pití \$2.12) bylo další střídání, tentokrát byla řada na mně.

Odřídil jsem Severní a Jižní Karolínu, včetně průjezdu kýčovitým rádobou mexickým turistickým zastavením South of the Border, na což lákají billboardy s Pedrem již pár set mil dopředu a jejich vyhledávání patří ke koloritům cest touto oblastí, zejména pak právě za zábavou na Floridu.

Hledali jsme Walmart, ale navigace nás poslala na silnici vedoucí podél Interstate podél bažin (swamp), kde by žádný hypermarket ani stát nemohl. Během cesty také několikrát krátce sprchlo a bylo oblačno až zataženo.

V Georgii, opět u benzinky (\$42.20), jsem předal volant bráchovi. U města Savannah jsme již na Walmart natrefili a nakoupili jídlo a pití (\$26.10). Venku bylo dusno a takových dobrých dvacet stupňů - lidé chodili v tričkách a kraťasech. To je panečku první leden! :) Walmart byl oproti tomu řádně klimatizovaný, leden neleden. Věčná škoda chybějícího teploměru.

K obědu jsme se stavili v nedaleké bagetárně Subway (\$13.91), já nakouknul do obchodu Dollar Tree (cokoliv za dolar), kde ale požadovanou bibli neměli, takže jsem si koupil jen čokoládové želé (\$1.03). Zase jsem řídil dál já, protože brácha obědval. Jakmile dojedl, při první příležitosti jsem mu volant vrátil, předadala mě únava.

Po cca 13 hodinách proťal náš Charger hranici státu Florida. To už palmy rostly jako plevel, obloha byla modrá a slunce hřálo, až to bylo skoro na klimatizaci. Závidíte? :)

Krajina se "přepnula" do takové střední Itálie. Je tu konečně pořádně zeleno, i když tráva je žlutá. Hlavním stromem je tu ale borovice. Minuli jsme odbočku na Orlando, to nás čeká až zítra.

Zase jsme natankovali (\$53.50) a na večeri jsme zašli v Palm Beach West (ano, palem je všude hromada, některé ozdobené :) do burgrárny Five Guys (burgers and fries). Samotný burger stál kolem \$4 a byl sakra mastný (ve smyslu mastnoty, ne peněz - i když to byl docela taky, tři samotné burgery stály \$14.71), nedržel pohromadě a chutnal divně. Ale měli narváno.

Hm, ještě před 20 hodinama jsme se brodili hromadami sněhu a teď zažíváme horký letní večer. Mazec! Vzpomínám na své sandály :).

Dojeli jsme do Miami, minuli Miami Beach, mezinárodní letiště a sídlo firmy Burger King a pokračovali do Florida City, nejjihnějšího většího sídla kontinentální Floridy, jižně jsou již jen ostrovy Florida Keys, které nás čekají zítra dopoledne.

Navigace při přepočítání trasy (když třeba špatně odbočíme nebo se kvůli špatnému signálu "splete") zapomene, že nemá navigovat na zpoplatněné úseky a tak jsme projeli místy, kde se mýtné načítá podle SPZ. Přišlo mi, že to nefunguje, protože se pod čtecími branami jezdilo skoro dvojnásobnou rychlostí, ale těžko říct, co/zda z toho něco bude. Uvidíme za týden :).

Chtěli jsme se ubytovat v motelu Travelodge, ale cedule na dveřích hlásala vyprodáno. Zkusili jsme tedy štěstí v motelu Fairway Inn naproti a tam jsme úspěšní byli. Máme pokoj 316. Ubytování stálo \$77.97.

Neodolali jsme a takhle 1. ledna si zamířili k nevyhřívávanému venkovnímu hotelovému bazénu. Ještě jsem se na recepci ujistil, že je stále otevřený.

Na nohu to nebylo tak tragické, ale když jsem tam odvážně skočil, bylo mi krutě připomenuto, že je vlastně leden. Naštěstí deset temp stačilo přesně ke schůdkům a pak honem osušit. Brácha si při dopadu o dno rozřízl palec u nohy. Milka hrdinně přeplavala celý bazén.

2.1.2011, neděle

Vstávali jsme už v 5:40, od hotelu odjížděli v 6:30. 20 minut nám holt nestačilo :) Když jsme vyráželi, byla ještě tma.

Netrvalo dlouho a najeli jsme na most oddělující kontinent od prvního z ostrovů Florida Keys. Cesta byla dlouhá a celá vedla po Highway 1, která končí na Key West. Kromě mostů a násypů, kdy kolem nás bylo jen pár metrů s křovím a palmami a pak už jenom voda. Na větších ostrovech jsou vesničky (Islamorada a Marathon), některé mají i své strip mally (několik obchodů vedle sebe se společným parkovištěm).

Konečně jsme dorazili na Key West a dojeli k označovníku nejj jižnějšího místa kontinentálních Spojených Států. Ono je na ostrově ještě jižnější místo, ale tam mají základnu mariňáci (námořnictvo USA).

Pokračovali jsme do Starbucks na ledovou kávu (dvě za \$6.99), která přišla vhod. Bylo teprve dopoledne a už bylo vedro.

Dojeli jsme na nejbližší veřejnou pláž Smathers beach, kde ale nebyly kabinky na převlečení ani sprchy, takže, i když jsme plavky měli v tašce, nakonec jsme se nekoupali. U Florida Keys by měl začínat Karibik, ale nikde jsem o tom nic nenašel.

Vydali jsme se stejnou cestou zpátky (jiná není :) a potýkali se s hustou dopravou. Bráchovi se dokonce jednou uličkou podařilo kus objet.

Trochu jinudy jsme se vrátili na kontinent a pokračovali na sever. V těch místech již začínaly močály vrcholící jako Everglades. Cestou jsme taky museli natankovat, tentokrát za \$45.00.

Vjeli jsme do Národního parku Everglades (\$10 za vjezd, platné týden) a dojeli na začátek stezky Amhiga Trail. Cestou po trailu byli vidět nejen různé ptáky, ale i aligátoři a/nebo američtí krokodýli. V jednom místě jich bylo takových dvacet!

Vrátili jsme se k autu a jeli do Miami. Cestou jsme platili \$1.00 za toll. Projeli jsme centrum plné mrakodrapů a dojeli k parku, kde mají památník posádka raketoplánu Challenger a také krajan Čermák, který byl u parku zastřelen.

Kolem přístaviště se zaoceánskými loďmi jsme dojeli na Miami Beach. Celé to bylo dost zasekané. Hlavní třída byla zavřená kvůli oslavám Nového roku a i tak nebylo kde zaparkovat. Spousta odboček bylo k hotelům či na placená parkoviště (kolem \$20 jednorázově).

Asi po dvaceti minutách jsme našli asi jediné volné místo, zaparkovali, zaplatili u hodin na půl hodiny \$0.50 a vyrazili se cournout na pláž. Už byly dlouhé stíny, ale fotky i písek máme :).

Po nekonečně rovné silnicí jsme potom dojeli až na hranici Everglades, která vede podél této silnice a odkud se jezdí do mokřin po známých člunech s vrtulí (AirBoats). Kvůli časovému skluzu a obvykle vysoké ceně jsme to ale neřešili a pokračovali dál.

Měli jsme před sebou Scenic Loop, takový drive-in Everglades. Je to nezpevněná silnice skrz močály. Prvních pár kilometrů bylo zpevněných, to byla pohoda, ale nezpevněná část byla samá díra. Nebo spíše kráter. Hloubka 20-40 cm, poloměr pár cm až pár metrů. Jakákoliv polní cesta u nás byla proti tomuhle jako nová dálnice.

Měli jsme to otočit, ale my jsme tak nějak pořád doufali, že se to zlepší. Okolí bylo fakt úchvatné, tu se na břehu pár metrů od auta válel aligátor, tam zase z vody koukaly jen oči. Jenže po silnici jsme jeli krokem a tak za chvíli padla tma. To jsme se fakt modlili, abychom v tom marastu nepíchli, protože vystoupit se prakticky nedalo.

Přímo před námi si pavouk velikosti většího křížáka právě splétal síť, kterou jsme mu ale museli zrušit a on zůstal na autě a chodil po čelním skle. To už jsme ani nemohli fotit otevřeným okýnkem, protože kdo ví co je to za havěť a jestli není jedovatá.

Asi od poloviny se začínaly objevovat rovinky bez děr, pak jsme dojeli ke dlouho očekávané zatáčce vpravo a za docela krátkou dobu k další pravotočivé zatáčce. To zbývalo už asi "jen" 6 km do konce, ale v tomto úseku se k dírákům přidaly spadané větve a palmové listy.

Po nějaké době se objevila budova a bylo jasné, že od ní bude cesta lepší. Projeli jsme kolem zúžení se značkou "rough road" a pokračovali na asfalt.

Zastavili jsme se v Ochopee vyfotit nejmenší pobočku USPS (pošta), která byla velká asi jako telefonní budka.

TomTom opět nezklamal a navigoval na silnici, která spíše nebyla, než byla. Bohužel tento úsek navazoval rovně na silnici, po které jsme jeli, a tak jsme tam vlítli dobře stovkou. Sice jsme tam nechali brázdy od kol, ale jinak pohoda.

Natankovali jsme (\$37.20) a brácha mi předal volant. Za zhruba tři hodiny jsme byli v Kissemmee, obci kousek od Orlanda, kde v hotelu Quality Inn máme pokoj 202 (\$189.81).

Na recepci jsem dostal rozpis shuttle busů, že kterého jsme na pokoji zjistili, že časy naprosto neodpovídají tomu, co mi psali ze služeb zákazníkům e-mailem. Na recepci mi řekli, že se to změnilo (což mi ale napsali) a že to takhle mají všechny hotely v okolí. No, jsme tu kvůli Disney Worldu, tak holt zaplatíme parkování. Dorazit do parku dvě hodiny po otevirače nemá váhu.

3.1.2011, pondělí

Vstávali jsme v 7:45, oblékli se a šli na snídani. Poté jsme se přesunuli do auta a vyrazili na krátkou cestu na parkoviště u Magic Kingdom. Parkovné stálo \$14. S úžasem jsme koukali, jak řidiči poslušně a hlavně v jakém tempu a pravidelných intervalech najíždějí na svá parkovací místa.

Z auta jsme přesedli do vláčku, který nás odvezl k pokladnám. Máme dvoudenní passy s možností libovolného přesunu mezi čtyřmi parky, celkem za \$690.12. Před námi byla skupinka, které to trvalo snad pět minut, my byli pryč ani ne za minutu.

Nastoupili jsme do monorailu, který akorát přijel a skrz hotel Contemporary Resort jsme projeli až k Magic Kingdom.

Nejprve nám zkoukli zavazadla (žádná nemáme :) a o kousek dál se do turniketu strčil lístek a spároval s otiskem (levého) ukazováčku.

Po Main Street U.S.A., kde se tyčil vánoční stromek (celý park je stále ve Vánočním hávu, v což jsem doufal, juchů) a kolem řady obchůdků jsme došli do části Tomorrow Land. Tam jsme si vyřídili FastPass pro atrakci Buzz Lightyear Shooting Range (nemusíme čekat standardní frontu, je to zdarma a stačí dorazit ve stanoveném hodinovém rozmezí). Pokračovali jsme na vesmírnou horskou dráhu Space Mountain.

Čekací doba byla 10 minut, což docela sedělo. Urval jsem místo vpředu (pravděpodobnost 1:6, nic světoborného :) a byl to zajímavý zážitek. Celá dráha je ve tmě, absolutně není znát, kam to pojedě a všude kolem jsou světýlka coby hvězdy. Bylo to divočejší, než jsem si pamatoval, což je pro nás samozřejmě dobře.

Pokračovali jsme na Buzz Lightyear Ranger Spin, kde jsme použili FastPassy a nemuseli čekat desítky minut. Na atrakci se sedí ve vozíku, který jede kontinuálně vpřed a lze jím otáčet. Vozíky jsou pro dva a oba mají k dispozici pistoli, kterou se snaží strefit se do terčů po cestě. Za zásahy se počítá skóre, které se zobrazuje na displeji u každého místa ve vozíku. Mířit lze pomocí červené světelné tečky, kterou pistole označuje místo, kam bylo vystřeleno.

V lokalitě se nachází otáčivé divadlo s roboty Animatronics, nazvané Carousel of Progress. Otáčí se na pět částí: první je vchod/východ, druhá 20. léta, pak 40. léta, následují 60. léta a pak taková trošku nevydařená směsice 80. léta/současnost/budoucnost (třeba lyžařské přeskáče coby vánoční dárek jsou tak z 80. let). Je to Milčina oblíbená atrakce a musím s ní souhlasit.

Pokračovali jsme k dalším vytypovaným atrakcím, ale protože jsme šli po paměti, došli jsme jinam, než jsme potřebovali, a museli se vracet.

Ačkoliv to nebylo v pořadí, prošli jsme kolem atrakce It's a Small World a rovnou na ní šli. Jezdí se na poklidných lodičkách skrz haly, ve kterých tancující a zpívají panenky. Každá hala symbolizuje jeden kontinent a není to sice naše kategorie, ale jednou za pár let se to dá :).

Hned poté jsme se vydali do strašidelného domu Haunted Mansion, což je neporazitelný soupeř ve své kategorii. Díky důmyslným trikům tam lze vidět duchy, létající předměty a plno dalších strašidelných zajímavostí. Bohužel nic z toho prakticky nelze vyfotit :).

Došli jsme k "důlní", či spíše zlatokopecské horské dráze Big Thunder Mountain Railroad a zařídili si FastPassy.

Měli jsme asi hodinu čas, tak jsme zašli na Pirates of the Caribbean. Je to jako It's a Small World, akorát s tematikou pirátství, Jackem Sparrowem, Dowy Jonesem a dalšími. O atrakci jsem věděl, ve 2006 jsme na ní ale nebyli, tak jsem během roku pilně koukal na Piráty z Karibiku, když je vysílali :). Vyplatilo se, chytil jsem se.

Pak došlo mezi Milkou a bráchou k asi největší neshodě za dobu našeho pobytu, když si brácha chtěl vyrobit lisovaný peník, ale neměl ho a Milka mu nechtěla dát ani jeden ze tří svých 3 týdnů schovávaných nových peníků z roku 2010 a místo toho mu nabídla jiný. On se naštvál a nejdřív s nikým nemluvil a pak nadával.

Byl hlad a tak Milka mezitím koupila 2 Corn Dogy (brácha nechtěl) za \$8.50. Chutnal stejně jako ten, který jsem měl od tety, a to byla škoda :). Nechutnal mi. S bráchou jsme se na jeho přání dohodli, že se sejdem v devět večer u auta, takže dostal \$20.00 hotovosti na nákupy.

Došli jsme k Big Thunder Mountain RailRoad, kde jsme s Milkou dojedli Corn Dogy. Brácha tam trochu zmateně postával před vstupem, takže když jsme vyrazili použít své FastPassy, přidal se k nám. Za chvíli jsme už seděli ve vláčku a ujížděli zatačkami a padáky dolů.

Poté jsme se vrátili do Tomorrowlandu na PeopleMover, což má být představa Walta Disneyho o dopravě budoucnosti, která se ani po 50 letech neujala. Z vozíků se ale dá výborně fotit a vede skrz atrakce v dané lokalitě, takže nakonec to bylo fajn. Vozíky byly otevřené a vítr nás pěkně chladil.

Vrátili jsme se k ikonickému zámku Cinderellas Castle, kde jsme se vyfotili. Zrovna se před ním odehrávala nějaká parade (průvod s alegorickými vozy a ožvlými Disneyho postavičkami).

Došli jsme do obrovského obchodu se zbožím s Disneyho tématikou (vařečky, knihy, oblečení, DVD, jídlo, hračky...) a před 13:00 zamířili k nedalekému holičství, kde měli vystupovat Dapper Dans - pěvecké kvarteto z holičství (barbershop quartet), které jsem hrozně chtěl vidět, přesněji tedy slyšet. Ale akorát tam projížděl konec přehlídky. Napadlo mě skočit se podívat na Main Street a byli tam, akorát zpívali první písničku. Bylo to lepší, než jsem čekal, kromě zpěvu, pohybu a stepu to byla i sranda. Navíc se doprovázeli na zajímavé nástroje (Deagan Organ Chimes), kdy každý z nich měl v ruce jeden akord, takže vlastně jakoby jeden tón (4 lidi x 2 ruce = 8 tónů = oktáva) a fakt nechápu, jak to zvládli :).

Milka mezitím byla nejprve ve stínu a pak zapadla do obchodu se suvenýry, kde koupila za \$11.03 tři samolepky na auto – mně, sebe a Kellyho. Po vystoupení jsme zašli na parní vláček kolem parku Magic Kingdom, ale PeopleMover byl lepší. Tohle bylo spíš jak exkurze po různých druzích stromů :).

Objeli jsme kolo se dvěma zastávkami a vystoupili tam, kde jsme nastoupili. Zamířili jsme z parku na monoraíl, který nás odvezl k parkovišti. U auta jsme se občerstvili, zanechali tam nadbytečné věci a oděvy a jiným monorailem dojeli do dalšího parku, Epcotu. Bohužel po srážce monoraílů v, tuším, roce 2009 se už nesmí sedět vepředu.

Hned jsme zamířili na atrakci Mission: Space a zřídili si FastPass. Do fronty jsme si stoupli na Test Track. Téma atrakce je testování nově vyráběných aut a do takového nás po více než hodině posadili (na mou prosbu dopředu, já na místě řidiče) a vyrazili jsme na testovací dráhu, neboli Test Track.

Po testech jízdy do kopce, testu tlumičů, testech ABS, klimatických testech a já nevím čeho všeho ještě jsme vyrazili na finále v podobě okruhu, kterým jsme frčeli stokilometrovou rychlostí. Ale pak jsme zpomalili a jeli krokem a ve superklopené zatačce, určené pro 100 km/h, jsme zastavili a několik minut stáli. Bylo to fakt nepohodlné, nebylo pořádně čeho se chytit. Pak jsme se rozjeli, ale hned zase brzdili, protože byl konec. Ani fotky nefungovaly, místo ksichtu bylo jen černo v rámečku.

Zaběhli jsme pro FastPassy na atrakci Soarin, ale všechny už byly na dnešek rozdány. Milka si mezitím pořídila gumový hamburger (\$2.08) a čekala na nás u atrakce Mission: Space, kam jsme za ní pak došli.

Jedná se o simulátor letu na Mars s posádkou čtyř členů, jejichž role a úkoly jsou rozdány před samotným vstupem na atrakci. Já byl navigátor a pilot (neměli jsme čtvrtého), Milka byla velitel (commander) a brácha inženýr. Během letu má každý za úkol ve stanovenou chvíli zmáčknout tlačítko a pak v další chvíli druhé. Úžasné je to, že atrakce generuje přetížení, takže start, gravitační prak nebo stav beztlíže byly reálnější.

Pak jsme šli čekat na Soarin, kde jsme v 2006 také nebyli. Tentokrát je to simulátor letu na kluzáku. Opět jsme čekali přes hodinu, ale čekání nám krátily interaktivní hry na čtyřech velkých plátnech. Skupina před plátnem stojící měla za úkol provádět určité úkony rukama či tělem, které snímače přenášely na akci na plátně.

V atrakci Soarin se sedí ve třech řadách na velikém rameni, které se na začátku atrakce zvedne, takže tři řady již nejsou za sebou, ale pod sebou. Na velké plátno jsou pak promítány různé výjevy a celý zážitek je umocněn i čichovými vjemy (při přeletu nad pomerančovými plantážemi jsou cítit pomeranče).

Ještě jsme měli čas a tak jsme zašli na Spaceship Earth, což je poučná atrakce o historii lidstva. Pak jsme se vydali na cestu zpět do Magic Kingdomu.

Monorail na parkoviště nám ujel před nosem a ten z parkoviště do Magic Kingdom taky. Začátek přehlídky Main Street Electric Parade jsme tak nestihli, ale většinu jsme viděli.

Pak jsme zaútočili na obchod se suvenýry, ale nic jsme nekoupili. A protože do ohňostroje zbýval ještě čas, prošli jsme příbytek na obrovském umělém stromě Swiss Family Treehouse. Z vrcholku máme krásné fotky osvětleného Magic Kingdomu.

Došli jsme zpět na vytipované místo a za několik minut začal zámek Cinderellas Castle postupně měnit barvy nasvícení, víla odletěla, začala hrát hudba a objevily se první rachejtle. Disney má v logu zámek s hvězdou letící přes něj a tento motiv se v průběhu ohňostroje objevil několikrát. Synchronizace s hudbou byla samozřejmostí. Bohužel je situován na diváky z Main Street, takže jsme to měli trochu z úhlu. Jinak má být ohňostroj Wishes (přání) přímo nad zámkem.

Po úchvatném finále se tisíce lidí snažily dostat z parku lodí či monorailem na parkoviště. My zvolili monorail a kupodivu pohltil fakt dost lidí, takže jsme nijak extra dlouho nečekali. Brácha, který se nám v davu ztratil, už čekal v autě a žádná obávaná zácpa se nekonala.

Na večeri jsme se cestou do hotelu zastavili na kuře v Chick-Fil-A (\$18.78) a úspěch se opakoval. Fakt moc dobré.

Spát jsme šli asi v půl jedenácté.

4.1.2011, úterý

Vstávali jsme 7:40 a šli se pořádně nasnídat. Jídlo u Disneyho je tragicky drahé.

S dobrým časovým náskokem jsme po paměti vyrazili do dalšího parku, Animal Kingdom. Cestou jsme řešili kde zaparkovat a tak, pak Milka z parkovacího lístků zjistila, že by lístek měl jít použít na jakémkoliv parkovišti kdykoliv v průběhu dne zakoupení.

Po chvíli se nám ale okolí zdálo neznámé a tak jsme povolali navigaci. Byli jsme úplně blbě, tak jsem tam nastavil Magic Kingdom s tím, že se do Animal Kingdomu už nějak dostaneme.

Po pár minutách mi došlo, že Animal Kingdom je jinde a opět jsme tak jeli úplně špatně. Časový náskok z rána byl najednou ten tam.

Když jsme přijížděli k bráně, snažil se brácha ještě předjet nějaká auta a tak se vyřítit do levého pruhu, bohužel přímo "do rány" dvěma chlapům, z nichž druhý byl šerif a první držel radar. No, uvidíme, co z toho bude (zda z toho něco bude).

Zaparkovali jsme (\$14.00) a vláčkem dojeli ke vstupu. Prošli jsme obvyklou bezpečnostní procedurou a následovali dav vpravo, do Asijské části, kde je horská dráha Expedition Everest.

Její hlavní odlišností od ostatních je dost dlouhý úsek, který se celý jede pozadu a ve tmě. Horská dráha je celá v umělém Mt. Everestu a je to jedna z nejpropracovanějších tématických atrakcí, na kterých jsem byl.

Pro velký úspěch jsme si udělali FastPassy a hodinu do jejich platností vyplnili dalšími atrakcemi.

První byl Dinosaur, což je takový výlet do pravěku. Jede se v terénním voze (vedeným kolejnicí), který byl poslán do minulosti, aby získal konkrétního dinosaura, než dojde k jejich vyhynutí po zásahu meteoritem. Kolem nás se hýbala spousta robotických ještěřů, a když jsme před nějakým ujížděli, bylo to docela divoké. Měl jsem za to, že to posledně byla docela nuda, ale sekl jsem se. Na fotce z atrakce vypadáme s Milkou docela vyděšeně :).

Pokračovali jsme na 4D film "It's Tough To Be a Bug" (Je těžké být broukem). 4D film znamená 3D film se speciálními efekty, jako vodní rozprašovače, vítr, vůně, mlhovače, pohyblivé sedačky a podobně.

Byla to hrozná sranda a mrzí mě, že jsme to posledně odignorovali. Největší překvapení bylo, když nás sedačka "bodla" do zad a nakonec nám pod zadnicemi jakoby proběhla havěť. Všechny ostatní efekty už jsme znali, ale tohle byla novinka.

Pokračovali jsme na africký vláček, který vozí návštěvníky do jinak nepřístupné části parku, kam jsme ale nešli (nic pro nás) a pouze si objeli kolečko.

Vrátili jsme se na horskou dráhu Expedition Everest, ale podruhé už to nebylo ono.

Přes obchůdky se suvenýry jsme se přesunuli na parkoviště a do auta. Přejeli jsme do dalšího parku - Disney's Hollywood Studios.

Po vstupu jsme si zjistili čekací doby dvou nejlepších atrakcí, kratší šli vystát a na delší udělat FastPass.

Cestou jsme se zastavili na pouliční představení, a protože mě a bráchu to bavilo, Milka šla mezitím udělat FastPassy na Tower of Terror s tím, že se sejdeme u Rock'n'Roller Coasteru.

Fronta byla na půl hodiny, měli jsme místa velmi vepředu. Zápletka je taková, že jsme od Aerosmith dostali lístky do zákulisí (backstage passy) a je potřeba nás nějak dostat na vystoupení, tak nám sehnali velmi dlouhou a velmi rychlou limuzínu. Tu právě představuje vláček horské dráhy a dráha začíná brutální akcelerací. Cestou se míjejí dopravní značky, protože se jakoby řítíme ulicemi Los Angeles, a z reproduktorů za hlavou rockují Aerosmith. Hudba hraje podle toho, co se právě děje - když jsou ostřejší úseky, tak do toho víc řezou. Je to fakt působivé.

Po tomto zážitku jsme šli na Tower of Terror, ale FastPassy ještě neplatily a fronta byla příznivá, tak jsme to vystáli a FastPassy si schovali na památku.

Atrakce simuluje zblázněný výtah chátrajícího hotelu ze třicátých let a zvedá žaludek rychlými vertikálními posuvy (výjezdy a pády (freefall)). Příběh je z knihovny seriálu Zóna soumraku (Twilight Zone) a autoři se jak se patří vyřádili. Nejsilnější zážitek je asi když kabinka výtahu vyjede z šachty vpřed do chodby hotelu.

Přešli jsme přes polovinu parku a Milka se stavila na oběd (kuřecí rolka a hranolky, které jsme jí s bráchou snědli - \$9.26). Poté jsme zamířili na nedalekou atrakci Backlot Tour, kde nás nechají nahlédnout do zákulisí tvorby filmů, ukáží rekvizity ze známých filmů a přiblíží filmařské triky.

Nejprve nám ukázali triky použité ve velkofilmu Pearl Harbor. Tři dobrovolníci z řad diváků dostali role a ve finále nám na displejích nad hlavami promítli sestříhaný výsledek s domixovanými dialogy. Musím připustit, že výsledný film byl o třídu kvalitnější, než jsem očekával. Holt kdo umí, umí :).

Druhá část byla procházka mezi regály plnými autentických rekvizit a hned poté nás posadili do vláčku a ukázali něco dalšího. Nemohla chybět ukázka záplavy s hořícím kamiónem, padajícími telegrafními sloupy a vybuchujícími barely plnými ropy.

Další atrakce na seznamu bylo Honey I Shrank the Kids Playground. Nevěděl jsem, že je to hřiště pro děti, každopádně účel to splnilo i na dospělé. Ocitli jsme se zmenšeni do velikosti hmyzu a nad nás se tyčila tráva, houby, kancelářské svorky atd.

Protože jsme měli čas, šli jsme si stoupnout do 60 minutové fronty na Toy Story Mania, což mělo být 4D kino na motivy Příběhu hraček. Ještě jsme nestáli ani minutu a na displeji se objevila čekací doba 70 minut a za chvíli 80 minut. Brácha dostal jakousi čipovou kartu, která slouží právě na měření délky fronty (změří se rozdíl časů mezi získáním a odevzdáním). Čekání bylo dost úmorné, ale fronta každou chvíli postupovala, což je u kina dost zvláštní.

Až na konci jsme zjistili, že to kino není a byť se fasovaly brýle na 3D projekci, byli jsme usazení do vozíků s pistolemi. Vozík vždy zastavil u série displejů, na kterých byly obodované terče, do kterých jsme měli za úkol střílet. Celé to bylo skutečně trojrozměrné a skvělé bylo, že jsme viděli i své střely.

Střílelo se zatažením za provázek s kuličkou na konci, který čouhal ze zadní strany pistole. Snaha získat co nejvíce bodů měla za následek několikeré odumření ruky, ale byla to děsná sranda.

Z atrakce jsme vyšli o 20 minut dříve, než jsem čekal, což bylo super, protože za půl hodiny začínala kaskadérská show, která mívá obrovskou účast, protože se koná jen 2x denně.

Do arény se již hrnuly davy, ale urvali jsme dobrá místa. Problém byly pouze dva pilíře, které držely střechu a vadily ve výhledu.

Show byla senzační a obsahovala honičky aut i motorek, skoky, jízdu po dvou kolech, hořící i padající kaskadéry atd.

Po show jsme prošli ulice na motivy New Yorku a zamířili k východu, na parkoviště a do auta. Finální přesun byl opět do Epcotu, kde nás čeká večerní ohňostroj.

Díky pokročilé hodině jsme mohli zaparkovat v docházkové vzdálenosti od vchodů a nemuseli se tak zdržovat čekáním na vláček.

První atrakcí bylo Hledá se Nemo, kterou jsme včera nestihli. Bylo to úchvatné! Už čekací zóna byla udělaná jako pod vodou, pak jsme si sedli do kontinuálně jedoucích škeblí a koukali na výjevy z filmu, které byly udělané kombinací modelů a projekce. Vyvrcholilo to projekcí protagonistů filmu do reálného akvária.

Když jsme vyšli z atrakce, prošli jsme skleněné válce a nádrže se živočichy, kteří se ve filmu objevili (mořští koníci, clownfish = Nemo atd.) Objevili jsme nádrž s kapustňáky a hlavně obří nádrž se spoustou ryb, rejnoků a nějakými delfíny a mořskými želvami.

Vyšli jsme ven a koukali, že začalo pršet, ale nic vážného.

Obešli jsme část parku nazvanou World Showcase, která zabírá dobrou polovinu celkové rozlohy a obsahuje tematické části s výjevy z Norska, Mexika, Číny, Německa, Francie, Itálie, Maroka, Británie a Kanady. Je to docela štreka, ale je na co koukat. U Itálie hráli O Sole Mio, u Francie kankán.

Chtěli jsme znovu na Test Track, ale asi kvůli dešti byl zavřený. Hlavně že na informačních tabulích psali čekací dobu 60 minut! Na Soarin se čekalo věčnost a na Mission: Space brácha nechtěl. Vymyslel jsem tedy náhradní program, ale celá budova, která skrývala několik atrakcí, byla zavřená.

Tak jsme si chtěli znovu projet Spaceship Earth, ale i ta byla zavřená, prý kvůli technickým problémům. Měli mít ještě dvě hodiny otevřeno a většina parku už byla zavřená!

Stížnost na služby zákazníkům neměla váhu, protože tam měli pěknou frontu (kdo by to čekal, že) a tak jsme se usadili v Innovations, což je místnost, do které jsou lidé vyplivnuti ze Spaceship Earth. Tam jsme hráli tamní minihry.

Brácha si šel koupit něco k jídlu a přišel s tím, že Test Track už je v provozu. Šli jsme zjistit frontu a byla zhruba stejně dlouhá, jako včera, což jsme odmítli čekat. Kromě toho zbývalo asi půl hodiny do ohňostroje a jestli park zavírá v devět, druhá polovina fronty bude mít nejspíše beztak smůlu. Ale v devět začíná ohňostroj, takže s tím zavíráním to asi nebude tak horké.

Zašli jsme ještě do suvenýrů, kde si Milka koupila preclíky v čokoládě (\$9.54), které byly uzavřené magnetovým klipsem ve tvaru hlavy Mickey Mouse.

Vystoupení Illuminations probíhá na velkém jezeře, kolem kterého vede World Showcase. Zahrnuje hudbu, ohňostroj, lasery, oheň a projekci na rotující planetu Zemi. Určitě bylo fajn to vidět, i když čekání v zavíračkami ochromeném parku bylo tedy pekelné.

Společně s davy jsme došli na parkoviště a zamířili do hotelu. Spát jsme šli asi v 11.

5.1.2011, středa

Vstávali jsme v 8, nasnídali se, naskládali kufry do auta a vyrazili. Dopolední program byly nákupy. Začali jsme ve značkovém obchodě Nike, ale otevírali až v 10. Tak jsme jeli do Downtown Disney, který jsme prolezli celý a jedinou tržbu jsme udělali v obchodě LEGO, kde měli docela výrazné slevy na vybrané věci (\$15.91).

Pokračovali jsme do dalšího obchodu Nike v Orlando Premium Outlets. Ani tam jsme ale neuspěli a nakoupili jsme až u Adidas, kde jsem si za \$21.30 koupil 2 trička. Vůbec Nike v poslední době dost pokulhává, kromě bot nic nemají a i ty boty za moc nestojí, třeba Milce se na jejich nových Nike teniskách pořád posunují jazyky v botách, takže to pak různě tlačí.

Na oběd jsme jeli asi půl hodiny, ale bylo to na sever, takže to stejně bylo cestou. Vybral jsem restauraci Big Boy a jejich vyhlášený doubledecker hamburger mi moc chutnal, chutí trochu připomínal Big Mac. Akorát brácha dostal místo cibulových kroužků hranolky a Milka svou rýži k objednanému tuňáku nedostala vůbec. Dodání rýže jsem zařídil dodatečně, cibulové kroužky už brácha nechtěl. Útrata byla \$33.83 a včetně spropitného pak \$38.00.

Vyrazili jsme zpět do zimy. Prání deště, aby se nám omylo auto od bahna z Everglades, bylo vyslyšeno dokonale a přšlo a přšlo. Mezi pršením bylo provokativně jasno a slunečno. Cestou jsme samozřejmě opět tankovali – za \$47.00.

Big Boy a Milčiné preclíky v čokoládě nás docela zasytily, takže večeri jsme vynechali. Ve čtvrt na deset jsme dojeli do motelu Super 8 v Fayetteville, NC a máme pokoj 211. Ještě odpoledne bylo cca 18 stupňů, teď už jen 4.

6.1.2011, čtvrtek

Vstávali jsme v 7:40, ráno probíhalo jako obvykle: snídaně, natahat věci do auta, odjezd.

Měli jsme pár hodin k dobru, tak jsme se vydali oklikou přes Chesapeake bay bridge and tunnel, což je další ze super dlouhých mostů. Tankovali jsme za \$47.50. V dolar storu jsem si koupil bible (\$1.05).

Předtím jsme se ale stavili na oběd. Chtěli jsme Diary Queen, ale to je fakt hlavně na mléčné šejky a zmrzliny. Vybrali jsme proto pizzerii Little Ceasars, ale na daném místě nic takového nebylo. Vyhrál tedy McDonalds (\$15.91).

Pak jsme zaplatili mýtné \$12.00 a vyrazili na mosty a tunely. Na naší straně byl již oceán, o to byl zážitek umocnen. Komplex se skládá ze tří mostů a dvou tunelů, a protože končí na ostrově, následuje ještě jeden most. Tunely jsou totožné a zajímavé je to, že nejprve vedou docela prudce dolů, pak jakoby rovně a přitom vyjedete na stejné úrovni, jako jste do tunelů vjeli.

Po chvíli cesty na poloostrově Delmarva jsem převzal na cca šest hodin kormidlo. Cesta poloostrovem byla zajímavá, protože vedla mimo Interstate, ale kvůli neustálým omezením rychlosti a semaforů byla docela zdlouhavá. Cestou jsme znovu natankovali, tentokrát za \$46.00.

Po několika hodinách jsme konečně najeli na Interstate I-95 North a hned platili mýtné \$1.00. Měli jsme hromadu drobných, tak jsme tam 50 centů naházeli v pěťácích a desetácích. Bohužel nejvíc jsme měli centů, ale automaty je obecně ignorují, tak jsme nechtěli sponzorovat.

Další mýto byl opět 1 dolar a vyzkoušeli jsme, že i centy to bere. Škoda, zbyla nám jich ještě hromada.

Prejeli jsme Delaware Memorial Bridge a naštěstí neplatili mýto. Najeli jsme na NJ Turnpike a vzali si lístek. Poslední dnešní mýto byly \$3.00.

Milka chtěla ještě jednou do čínské bufetu ve Freeholdu, takže jsme jeli trochu dál. Bohužel jsme neměli přesné souřadnice a tak jsme dost bloudili.

Nejprve jsem zadal jiný bufet, který vůbec ve Freeholdu nebyl, ač jsem to do TomToma dával. Pak jsme zvolili Freehold Mall, ale TomTom vrátil dva. Vybrali jsme tedy ten pravděpodobnější s tím, že jsou tam dva body stejného mallu. Dojeli jsme jinam, tenkrát jsme tam s Tundrou nakládali tetě nový zahradní nábytek. Jojo, už i její úžasně velký bazén je ten tam...

Věděli jsme, že má být na Rt 9 North, protože Milka měla účtenku, na které to bylo. Projeli jsme teda Rt 9 až do míst, kde nám to vůbec nebylo povědomé. Otočili jsme se (už bylo po osmé), že se navečěříme jinde, ale navrhl jsem, že stejně po Rt 9 musíme, tak ji zkusíme projet ještě kus opačným směrem.

Měli jsme pech, protože kdybychom zvolili z TomToma ten druhý mall, který byl od toho prvního 1.5 mile, dojeli bychom do cíle. Oni mají vážně dva mally u sebe pojmenované stejně.

V buffetu v půl deváté už skoro nikdo nebyl, ale ještě nezavírali. Nadlábli jsme se co to šlo, vrátili se do auta (řídil brácha, já byl moc plný) a dojeli k tetě. TomTom nás tradičně vedl uličkami, které sice asi byly nejkratší, ale člověk by si je asi nikdy nevybral. Fakt jsem zvědav na tracklog z mé turistické GPSky, která zaznamenávala trasu po celou pobytu v USA. Občas to bude zajímavé :)

U tetě byla řidička jejího school busu a řešily spolu háčkování, kterému se teta ve svém volném čase věnuje. My mezitím nanosili kufry dovnitř a začali vybalovat a shromažďovat věci, které bude potřeba zabalit na cestu do ČR.

Balení se opět ujala Milka, protože je mistr ve vměstnání velkého objemu do malého prostoru.

Já se bavil s tetou a Kirou a zjišťoval, co se za ty dva týdny, co jsme se neviděli, stalo. Kira má nové auto (staré zrušila, u soudu platila \$500 pokutu), napadly hromady sněhu atd.

Balení dopadlo docela dobře, kufry měly hmotnostní i prostorové rezervy, tak bylo možné přidat i pár věcí, které nebylo nutné s sebou táhnout.

Spát jsme šli kolem půlnoci.

7.1.2011, pátek

Vstávali jsme v půl osmé a během dopoledne dobalili zbytek, zavřeli kufry, dali je do auta a rozloučili se s Kirou a její jezevčičí Olivíí.

Vyrazili jsme k oceánu do Seaside Heights, podívat se, jak vypadá molo v zimě.

Když jsme přejížděli most, část vody byla plná ker. Zaparkovali jsme za vodním parkem Breakwater Beach Waterpark, hned u mola. Byla zima a kolem se povaloval sníh. A ano, byl i na pláži. Voda byla fakt studená a ani ne tak slaná. Zajímavé bylo, že písek se sice nebořil, ale šlo do něj tak do dvou, tři centimetrů zavrtat prst.

Pokračovali jsme do Best Buy a pak naproti do Petco, koupit něco našemu kocourovi Kellymu (\$10.92). Začalo posněhávat, jak předpovídali.

Protože se blížila jedenáctá, jeli jsme do K-Martu, kde jsme se potkali s tetou a vybírali si pyžamo, o kterém všichni loni obdarovaní mluvili v superlativech. Jediná Milka uspěla (\$13.39).

Teta nás pak navedla do obchodu s "potřebami pro umění" Michaels, kde Milka koupila za \$1.59 nějaké samolepky (dozdobí jimi fotoalbum). Před tím jsme se rozloučili s tetou, která před odpolední směnou potřebovala pár věcí stihnout.

Na oběd jsme zajeli do White Castle a osm miniburgerů jsme ve třech zvládli jako nic. V menu stály \$13.23.

Pokračovali jsme směr New York. Cestou jsme 2x platili mýto – nejprve \$0.50 a potom \$1.00. Na posledním sjezdu v NJ jsme dotankovali plnou (\$41.76). Projeli jsme kolem skládky, kde odpočívají sutiny WTC, a přes Verrazano-Narrows Bridge (mýtné jen v protisměru) dorazili do Brooklynu.

To už solidně sněžilo. Přijeli jsme na Coney Island na jihu Brooklynu, kde je zábavní park se starou dřevěnou horskou dráhou Cyclone. Zaparkovali jsme na hodinách (\$0.25) a vyrazili na molo. Pláž byla úplně zasněžená, ale protože k oceánu bylo daleko a nebylo moc bezpečné nechávat auto bez dozoru, jen jsme to tak zběžně prolezli a nafotili.

Odtamtud už to nebylo daleko na letiště JFK. Ještě jsme dotankovali plnou (za \$2 pod tlakem) a jeli na Terminál 1. Tam jsme vyložili kufry a vysadili Milku. My se vydali vrátit auto.

Bylo to dobře značené a tak jsme tam za chvíli byli. Vypakovali jsme se, získali účtenku, zašli si do Hertzů na záchod (pokud u nich vrátíte auto s méně benzínem, dotankovávají za \$8.99 za galon!) a došli na AirTrainu (druhé patro). Ten byl tentokrát zdarma.

Dojeli jsme dvě stanice na Terminál 1 a našli Milku. Nechali jsme zabalit kufry, ale místo \$8.00, se kterými jsme počítali, to mělo stát \$9.00, ale chtěli po nás za jeden \$12.00. Tolik jsme neměli, tak se balil jen bráchův batoh a můj kufr. Cestou do fronty si Milka všimla, že postřík na štěnice je na seznamu zakázaných předmětů a tak dvanáctidolarový obal kufru šel dolů a sprej do koše.

Minuli jsme dva Čechy, kteří zřejmě letí s námi.

Protože už jsme neměli hotovost a balič kufrů karty nebral, museli jsme vybrat \$20 z bankomatu (dával jen dvacetidolarovky). Strhli si poplatek \$1.75, ale ani na příletech tomu nebylo jinak, tak jsme to vzali.

Zeptali jsme se paní u fronty na odbavení našeho letů, kdy je lepší zabalit kufry, protože jsme si všimli, že je všichni odvázejí na Baggage Drop Off. Můžeme je zabalit i po odbavení (to je sranda, na váze u odbavení může kufr mít až 23 kg a pak tam můžu ještě klidně deset kilo přidat).

Milka stála frontu a my šli zřídit palubní vstupenky k terminálům, protože na přepážce to nešlo. Zadali jsme rezervační číslo a naskenovali postupně čtecí zóny z pasů. Jediný bráchův nešel, tak to tam musel bouchat ručně.

S vytištěnými itineráři a palubními vstupenkami jsme se přidali k Milce do fronty. Palubka byla jedna, standardních rozměrů, ale obsahovala oba lety.

U přepážky nám itineráře sebrala, odbavila kufry (jeden měl 22 kg, druhý 23 kg - good job!, báchuv bagl měl těžce podváhu) a zakroužkovala gate a čas odletu.

Nechali jsme kufry zabalit (těch \$9 je na malé kufry, což ale nikde neměli napsané) a hodili je na Drop Off. Ten nejbližší byl zavřený, ten další taky a ten třetí se tak tvářil, ale kufry nám vzali.

Zbývalo dopít a dojíst zásoby, abychom mohli na bezpečnostní prohlídku. Vše jsme nezvládli, ale řekl bych, že jsme toho zvládli dost :).

Detekčním rámem jsme prošli v pohodě, bez bot a bez svetrů. Pak jsme prolezli pár krámků v bezcelní zóně a v jednom z nich si Milka koupila Garfielda s Pookym. Předtím hledala nějakého slona, a když si polohlasně stěžovala, že žádného nemají, kolemjdoucí ji česky oznámil, že sloni došli. Byli to titíž Češi, co prve.

Došli jsme na náš gate a já šel fotit venku stojícího "mazlíka" - Airbus A380, největší dopravní letoun současnosti. Zaslechl jsem telefonní hovor v češtině, hlásající místa 91K. To bylo místo vedle brachy a opět to byli ti samí Češi. Let do Francie najednou začal být o něco zajímavější :).

U gate byly dvě fronty, do každého patra jedna (nastupovalo se dvěma mosty). Kupodivu jsme si stoupnuli do té správné.

Airbus zářil novotou, měl za sebou teprve 14 měsíců služby. Prošli jsme business třídou dozadu do ekonomické a bohužel až tam jsme zjistili, že něco nesedí, protože brachovo místo před námi bylo u nouzového východu, což bych nikdy nevybral (chybělo okýnko, nelze sledovat kamery při startu a přistání, protože displej se skládá do loketní opěrky). A taky nebyla místa na příruční zavazadlo nad hlavami.

Brácha si šel dát batoh někam, kde místo bylo a mezitím se přiřítili zmínění Češi a automaticky zabrali celou dvousedáčku, tedy včetně brachova místa. Ten si s nimi ale vyměnil místo a seděl pak na kraji v prostřední řadě.

Obsluhující personál s námi komunikoval skoro výhradně francouzsky, my na ně mluvili anglicky a kupodivu to fungovalo. No, nezapřou se :-/. Krátce na to jsme dostali jídelní lístky.

Odlétali jsme se zhruba hodinovým zpožděním, kvůli čekání na odmrazení. Napovídalo tomu i to, že jsme z okýnka pozorovali odmrazování letadla na letu o hodinu dříve.

V uličce postával maník, který měl na prsou červený obdélník s nápisem "security" a jako bezpečák se i choval. Ovšem toto měly pak i letušky na letu do Prahy, tak nevím... Alespoň byl komunikativní, což neustále zkoušeli nudící se Češi sedící před námi. S těmi jsme si potykali, ale jejich jména jsme všichni obratem zapomněli.

Pak jsme shlédli bezpečnostní instruktážní video a na displejích se objevil záznam z kamery umístěné na ocase. Mezitím jsme již skoro byli na řadě. Sekuriťák seděl na sklápěcí sedačce proti sedadlům před námi, připoután čtyřbodovým pásem.

Dodrandili jsme na runway, motory nabraly plný výkon (fakt je letadlo mnohem tišší) a vzlétli. Pozoroval jsem v dálce rozsvícený Manhattan - Empire State Building, Chrysler Building, Woolworth Building a další.

Nad oceánem nastal čas zkontrolovat vymoženosti osobního entertainment systému. Potěšil mě balíček se sluchátky (za uši), špunty do uší, škraboškou přes oči na spaní a vlhčeným ubrouskem - což jsme dostali i v 2006. Ještě víc potěšil výběr filmů a seriálů. Zkusili jsme chat, později USB port (flashku mi to nevzalo) a když nastal čas na film, bylo jen černo se zvukem. Ani jiný film to nespravil a hry při spouštění hlásily chybu. Proč musím mít rozbitý?!

Někdy během toho nám rozvezli jídlo (beef or pasta/hovězí nebo těstoviny), beef pokryté jemnou bramborovou kaší chutnalo jak lasagne a pochutnal jsem si.

A protože nebylo co dělat, pustil jsem do sluchátek relaxační hudbu a zalehnul. Spal nebo převaloval jsem se skoro celý let, takže ráno nebylo tak tragické.

8.1.2011, sobota

Před příletem nám přinesli ranní snack, během letu bylo možné pít v samoobslužném "baru" (fľašky a krabice v rohu proti WC, na asi lednici :).

Pak jsme začali klesat a začalo to házet. Displeje se zneaktivnily, kromě mého (byl jsem offline) a po chvíli se přepnuly na kameru na ocase (já se k nim na svém nedostal). Na nich jsme mohli vidět ukázkové přistání do crosswindu, což v praxi znamená, že letadlo není stočeno v ose runwaye, ale šikmo na ní. Po dosednutí je pak nutné letadlo rychle srovnat, aby nesjelo z dráhy. To s námi tak hodilo do strany, že vše volně ložené bylo rázem kdesi uklizené :).

Přijeli jsme ke gate vedle jiné A380. Češi se kvapně rozloučili, protože na přestup jim zbývalo tak 40 minut.

Vystoupili jsme z letadla a fotili. Pokračovali jsme na terminál 2D a vystáli frontu na kontrolu mezi NonSchengen-Schengen. Jestli tohle ti Češi stáli také, neměli šanci.

Najednou jsme skončili vně letiště. Ale byli jsme správně. Mohli jsme využít shuttle bus nebo nohy a vybrali jsme nohy.

Transfer pěšky mezi terminály nebyl tak tragický, ale nechtěl bych to absolvovat ve špičce. Nebylo moc co dělat, tak jsme se vyfotili, že jsme v Paříži, prošli detektory a byli hned na terminálu 2D, jen pár kroků od gate, bohužel o 4 hodiny dříve. Rozvalili jsme se na sedačkách a spali, nebo se o to alespoň pokoušeli.

V prostorách byly k dispozici zdarma noviny v angličtině, němčině a francouzštině, o magazínech Air France (takové ty co jsou i v letadlech) a magazínech samotného letiště nemluvě. Pod stropem měli hnízda ptáčci. Nečekaně kus od nás seděli zmínění Češi. Prý doběhli 10 minut před, ale do letadla už je nepustili.

Když se blížil čas boardingu, ohlásili zpoždění kvůli zpoždění letu našeho letadla letícího z Lisabonu. Postupně to po pěti až deseti minutách vyšplhalo až na 40 minut, takže původní čas odletu se překrýval s reálným časem boardingu.

Nakonec nás ale vpustili do letadla. Prvních asi 12 řad byla první třída, ve které seděli dohromady tak 4 lidi. Po nějaké době jsme vzlétli, a když jsme se dostali do patřičné letové hladiny, zatáhli záclonku mezi první třídou a "dobyčákem" a začali se připravovat na rozvoz občerstvení. Dostali jsme bagetu a pití. Sníh začal nad Německem a nad ČR pokračoval.

Po chvíli se rozsvítil příkaz připoutat se a zahájili jsme sestup. Opět jsme obléтали Prahu a opět jsme seděli na správné straně :).

V Praze jsme přistávali podle plánu, kufry přišly vcelku, celníci nás nešacovali (toho nejaktivnějšího jsem zabavil a Milka mezitím proběhla s mým kufrem, ve kterém byla Roomba) a táta pro nás přijel. A doma jsme zjistili, že vše přelet Atlantiku přežilo bez úhony.

Hodnocení

Pár věcí nám nevyšlo (svítání nad Monument Valley), pár věcí jsme i trochu podcenili (zima na lyžích) ale globálně musím připustit, že množství toho, co nám nakonec vyšlo, mě udivuje. Spousta slunečných dnů, spolehlivá auta, dobré (v mezích možností) ubytování atd.